

nevazen

ÖZEL NEVA İLKÖĞRETİM OKULU BÜLTENİDİR EYLÜL 2017

*Okumak, vaktin
doruguna erismek
ve seyre dalmak
kâinatı...*

Nevea

ÖZEL NEVA
İLKÖĞRETİM OKULU
BÜLTENİDİR.
EYLÜL - 2012

Merhaba

Merhaba,

Nevazen'in ikinci sayısı ile sizlerle buluşmak çok güzel... Bu sayımızda öğrencilerimizin emeği çok fazla, onların duygu deryası ve hayal dünyalarına daha sık konuk olacağız; bu vesileyle daha güzel ve özel bir yolculuk bekliyoruz sizleri.

Okumak, zirvesidir zamanın ve dahi en güzel eylemidir adı insan olanın...

Okumak, güzellikler ülkesinden süzülüp gelen bir zümrüd-ü anka kanadında cümle kainatı taşıyan...

"Okuma zevkini kazanmayanın öğrenimi yarıda kalmıştır." düşüncesiyle çıktığımız yolda "okumak" en temel ilkelerimiz arasında yer alıyor. Bu sebeptendir ki Nevazen'in sayfalarında gezindikçe çeşitli okumalara şahit olacaksınız. Neva bahçesinde yetişen fidanlar okuyarak serpiliyor, hayatı anlayan, onu gereği gibi hakkıyla yaşayan bireyler olmaya hazırlanıyor. Evet okuyan bir nesil ama sadece kitabı değil kainatı, insanı, hayatı okuyan; anlamlandıran bir nesil... Bu amaçla gerçekleştirdiğimiz faaliyetlerden, yapıp ettiklerimizden dem vurduk güzelliği paylaşmak adına. Okumalarımızın güzel ve hayırlı menzillere ulaşması duasıyla...

Editör

YAZIŞMA ADRESİ

Telefon : 0 (264) 300 1001 (3 Hat)
Faks : 0 (264) 300 1004
E-posta : ozelneva@hotmail.com
Adres : Bahçelievler Mah. 738. Sk. No: 5/B
Serdivan / SAKARYA

www.ozelneva.k12.tr

YAYIN KURULU

Vildan ÖNAL (Türkçe Öğr.)
Türkan KARAMAN (Türkçe Öğr.)
Hüseyin KILIÇASLAN (Beden Eğitimi Öğr.)
Hümeyra SARAÇ (İngilizce Öğr.)
Yeşim DİLMAÇ 6-B
Kübra Betül DURSUN 6-B
Hatice Kübra ÜNER 7-A
Mustafa Ali AYKOL 7-B

DENETLEME VE İNCELEME KURULU

Ali ÇELİK	Okul Müdürü
Vildan ÖNAL	Türkçe Öğr.
Türkan KARAMAN	Türkçe Öğr.

EDİTÖRLER

Vildan ÖNAL	Türkçe Öğr.
Türkan KARAMAN	Türkçe Öğr.

TASARIM VE BASKI

BURAK OFSET

Tel: (0264) 274 69 24
www.burakofset.com

ÖZEL NEVA İLKÖĞRETİM
OKULU BÜLTENİDİR.
EYLÜL - 2012

Neva'da Öğrenci Olmak

Müberra İclal GENÇ

Nevalı olmak güzeldi, özeldi, öğreticiydi, eğlenceliydi. En güzel yanı da bir aile olmaktı. Öğretmenler, teyzeler, ablalar, kısacası ismini saymadığım bütün okul halkı sıcak ve içtendi. Eğlensek de eğlenmesek de Neva içinde bir bütünlük ve aramızda birbirimize yardım etme isteği vardı. Hayatın birçok alanında bize örnek olabilecek insanlar her durumda yardım etmeye hazırdı. Her okul ne kadar birbirine benze-se de Neva'nın kendine özel farklılıkları var.

Hiçbir öğrenci eski okulunu

unutmaz ama bizim okulda hiç bir öğretmen de eski öğrencisini unutmaz. Her okulun çok sinirli öğretmenleri vardır ama bizim öğretmenlerimiz ne kadar sinirlenseler de içlerinde Allah korkusu vardır. Her okul yeni öğrencisini hoş geldin diyerek karşılar. Her okulun öğrencisi yazı yazar ama bizim yazılarımız Nevazen'de yayımlanır ve siz de okursunuz. Şimdi geriye baktığımda en çok öğretmenlerin kin tutmaması hoşuma gidiyor. Çünkü bir öğrenci ne kadar öğretmene sinirlenirse sinirlensin, her

yeni başlayan günde öğretmeninin gülümseyen yüzünü görünce tüm kırgınlıklarını unuttur gider. Şimdi diyorsunuz hep iyi hep iyi. Hiç mi kötü yanı yok bu okulun? Tabiki de vardı ama Neva'da biz kötülükleri unutmayı, mutlu geçmişimizle mutlu olmayı öğrendik. Bundan dolayı Neva'yı seviyorum ve bu okulu tercih ettiğim için, hayat temellerimi bu okulda atarak mezun olduğum için mutluyum. Hayata bakış açımı şekillendirmeme yardım eden tüm Neva ailesine teşekkür ediyorum.

Esra Alpay

Buradan birçok Nevalı kardeşime sesleniyor olmak heyecanlandırıyor beni...

Diğer bir heyecanım ise iki, iki buçuk saat sonra 4 sene dirsek çürüttüğüm liseden mezun oluyor olma duygusu...

"Arkanıza dönüp baktığınızda tebessüm ettirebiliyorsa hatıralar değerlidir." demişti çok sevdiğim bir öğretmenim.

Liseden mezun olurken aklıma bir anda bundan 4 sene önce bu tarihlerde yaşadığım başka bir mezuniyet heyecanı geldi. Bir tebessüm ile aldım elime kalemi.

Hayat cevaplandırması zorunu ve de zorlu sınavlarla dolu. Bu

sınavları başarılı bir şekilde cevaplandırmak kadar nasıl cevaplandırdığımız da önemlidir. Bu sınavları atlatırken manevi desteğini arkamızda hissetmek istediğimiz insanların başında gelir öğretmenlerimiz... Şu an havasını teneffüs ettiğiniz kurum sadece dört duvardan değil manevi desteğini hayatın her alanında bizlerden esirgemeyen değerli insanlarla dolu.

Bu senenin başlarında ziyarete geldiğimde okulumu, karşılaştığım cevherleri yani sizleri görünce bir daha anladım ki hayata bir adım daha önde başlayanlardanmışım. Bunu belki okulun içersinde eği-

tim yaşantısı devam ederken değil ama hayatının ilerleyen senelerinde belki de mezun olmasına ramak kala fark ediyordum insan...

Yavaş yavaş son verirken bu yazıya şunu belirtmeden geçemeyeceğim:

Bir hafta önce aldığım telefon gösterdi ki bana "Nevalı Olmak" her şeyden önce hatırlamak ve hatırlanmak demekmiş.

Saygı değer öğretmenlerim, beni bu yazıyla Nevalı kardeşlerimle buluşturduğunuz için sizlere minnettarım.

Nevalı kardeşlerim, en yakın zamanda Neva'da görüşmek üzere...

Zeynep Tomor

Neva'ya başlarken "Acaba yeni okula adapte olabilir miyim, arkadaşlarımla kaynaşabilir miyim, hepsinden önce öğretmenler nasıl kişiler acaba?" şeklinde bazı tereddütlerim vardı. Daha okulun ilk gününde bu düşüncelerimin hepsi yok oldu, sanki senelerdir bu okulda gibiydim öğretmenlerimiz bizlere o kadar yakından ve içten

davranıyordu ki geldiğim okulla alakası bile yoktu. 3 yıl boyunca bir Nevalı olmanın gururunu yaşadım. Çevremdeki insanlar Nevalı olduğumu duyunca bana daha farklı yaklaşıyorlardı, güzel ahlakla özenle yetiştirdiğimizi biliyorlardı çünkü. Öğretmenlerimiz bizi yakından takip ediyor, sıkıntılı bir durumda hemen müdahale ediyor,

bizi doğruya yönlendiriyorlardı. Bir derdimiz bir sıkıntımız olsa ilk önce onlara koşuyorduk. Her şeyden önce sevdiğimizizi biliyorduk. Şimdiyse Özel Kerime Hatun Lisesi öğrencisiyim ve aynı ayrıcalıklara sahibim. Bizi böyle güzel yetiştiren tüm hocalarıma sevgilerimle...

Neva'da Dört Mevsim

Kübra Betül DURSUN 6-B

Sonbahar...

Okullar başladı, okulumuzda yeni yüzler görüyoruz, yeni yüzlerle tanışıyoruz ve onlar için yeni yüzler oluyoruz.

Neva, sıcak bir yuva; bu yabancı, yeni, çekingen yüzlerle tebessümünü, şefkatini eksik etmiyor. Bu yüzler bu sıcaklıkla çabuk ısınıyor Neva'ya.

Neva, bir ana kuağı gibi sarıyor bu saf yüzleri, ana şefkati gösteriyor. Öğretmenlerimizle tanışıyoruz. Öğretmenlerimiz Neva'nın evlatları; Neva, onları o kadar güzel yetiştirmiş ki öğretmenlerimizde de o sıcak şefkati duyuyor, o şefkatle derslerimizi işliyoruz. Çektiğimiz yabancılik yavaş yavaş sönüyor. Sanki yıllardır Neva' da okumuşuz gibi...

Gelelim sonbahara, sonbaharda bildiğimiz gibi havalar soğumaya

başlar, yapraklar baharda tekrar canlanmak üzere sararır ve dökülür.

Neva' da da sonbahar aynı şekilde, yapraklar dökülür hava soğur ama biz bu soğuğu hissetmeyiz çünkü biz Neva'nın sıcaklığıyla ısınıyoruz...

Kış...

Üç ay geçti, derslerimize devam ediyoruz, çocuklar dışarıda karto-pu oynuyor, eğleniyorlar; biz içerde ders işliyoruz... Zil çalıyor, hep beraber dışarı çıkıyoruz. Her taraf bembeyaz, Neva gelinlik giymiş, ağaçlar gelinlik giymiş sanki; o soğuk bembeyaz karla birbirimizi ıslatıyoruz. Kardan adamlar, yeni dostlar yapıyoruz. Ve tekrar zil çalıyor, içeri giriyoruz. Ama Neva bundan ibaret değil. Neva bir aile, hep beraber eğleniyor, hep beraber gülüyor, hep beraber ağlıyor. Etkinliklerimiz var. Geziler, doğa yürüyüşleri yapıyoruz, film izliyoruz, eğleniyoruz. Ama derslerimizi ihmal etmiyoruz.

Ve ilk dönemin karnesini alıp tatilimize giriyoruz. Tatil sonrası bir dönemi bitirmenin sevinciyle ikinci döneme başlıyoruz. Eğlence devam ediyor...

İlkbahar...

Havalar ısınıyor, yapraklar yeşeriyor, doğa canlanıyor. Okulumuz devam ediyor. Neva'da eğitim - öğretim devam ediyor. Havaların ısınmasıyla gezilerimiz artıyor.

Çalışmalarımız Başlıyor: "Ne çalışmalarını mı?" Türkü Gecesi için türkülerimize çalışıyoruz, hepimiz heyecanlıyız ve azimle çalışıyoruz.

Aylar çabucak geçiyor.

Yaz...

Yazın sadece bir haftasını okulda geçirmemize rağmen çok eğlendik.

Bu bir haftada bahar şenlikle- rimiz vardı. Kitap okuduk, yarışmalar yaptık, film izledik, müzik dinledik, halay çektik, turnuvalar yaptık...

Bir akşam ise Türkü Gecemiz vardı, türkülerimizle Anadolu'da gezintiye çıktık.

Bu son hafta çok güzel geçti. Haftanın sonunda karnelerimizi aldık ve tatilimiz başladı.

Ancak ayrılmadık, tatilde de ayrılmayacağız; faaliyetlerimiz devam edecek, sonuçta Neva bir aile...

BAHAR

Bahar henüz gelmemiştir. Kış, kar ve buz beyaz örtüsünü sermiştir doğaya. Uykudadır her şey. Kızlar kardelenleri saklar, karların altında. Badem ağacı dalların üstündeki beyaz karları, beyaz çiçekleriyle değiştirmek ister. Hazırlık yapar içerde, harıl harıl tomurcuk depolar en körpe dalların ucuna. Erik ağacı da başlamak ister hazırlığa, kimsenin haberi yoktur bundan.

Sobalar yakılır, ocaklar tütmeye çalışır, çaydanlıkta su kaynar. Düşünceler demlenir, uzun kış gecelerinde. Masallar anlatılır, hikayeler anlatılır, bilmeceler sorulur, bir de

o mevsimler yıkılır, mevsimler kurur sohbetlerde, kuş sesleri, göçmen kuşları hatırlatır. Gittikleri yaz vardır şimdi. Özgürlüğe kanat çırp-maya anlatılır. Semazenler gibi dönerler gökyüzünde.

Çocukların başını okşayan bahar rüzgarları gelir hayallere; çocuklar soğuktan yanan gözlerini, göz bebeklerine kadar gülümsemeyle doldururlar. Ceplere saklanan minik eller, uçurtmaları kavramıştır şimdi; yeryüzündeki renk cümbüşünü gökyüzüne taşırlar.

Her bahar aynı uyanış sahneleri doğada. Aynı tohum aynı çiçe-

ği, aynı çiçek aynı meyveyi çıkarır bağrından. Aynı topraktan aynı kokular, aynı tatlar üretirler. Kendini yenileyen doğa, uyanışın değişmez konularından bahseder bizlere, bir şeyler anlatmak ister.

Bahar henüz gelmemiştir. Dağ dorukları eteklerine kadar karlarla kaplıdır.

Bahar insanın değişmeyen doğasındadır.

Bahar karların hemen altında...

Bahar düşüncelerimizin içinde...

Bahar kalemin ucunda...

Güzeller Güzeli Sonbahar

Sevgili sonbahar,
Seninle birlikte geldi soğuklar,
Yağmurlar,rüzgarlar
Senin gelmenle sarardı yapraklar...

Her,yere basışımızda
Hişirtılı sesler geldi kulağıma
Senin sayende...

Ormanlara her bakışımnda,
Senin geldiğin kanıtlanıyordu gözlerimde..
Sürekli bir esintinin,
Sürekli bir serpentinin
Bizlere verdiği mutluluğu bilemezsin.

Herkeste bir heyecan,bir telaş,
Herkesin dilinde sen varsın sonbahar.
Herkes sana,ağabeyin olan kışa hazırlanıyor.
Herkes seni çok seviyor,
Güzeller güzeli sonbahar...

Mihriban VURALOĞLU 7-A

Sonbahar

Geldi eylül ayı,
Bitti kavrulma anları.
Serinledi topraklar,
Ferahladı insanlar.

Yeşillenen manzara,
Kahverengiye döndü.
Bütün güzellikler,
Başka renge büründü.

Hafif esen rüzgârla,
Döküldü tüm yapraklar.
Sanki kıyafetlerini yitirdi,
Bütün ağaçlar

Sevde Nur BİRİNCİ 7-A

Şiirlerin Anası Güz

Sen, sonbahar
Ruhumun derinliklerinden bir parça
Kışın habercisi, yazın sarartıcısı
Hüzün ve mutluluk buluşuyor kalbimde, seninle

Olmasa o Güz rüzgarları, ne anlamı var hayatın
Hişirdayarak savrulan yapraklar, sararan ağaçlar
Hepsi birer güzellik hayattan, senden...
Yağmurlarını gönder, Sonbahar

Şiirlerin anası Güz
Sana ne feda etmeyelim
Söyle senden daha âla
Mevsim nerede bulalım biz hâla

Sen, kıştan önceki bereket
Hayattan bir parçasın
Sonbahar...

Ömer Şamil AKSOY 7/A

HÜZÜN MEVSİMİ SONBAHAR

Ahmet Taha BAKAN 7-A

Birçok insana olduğu gibi bana da hüznü hatırlatıyor sonbahar. Kardeşi çok sevilen ilkbaharın gölgesinde kalmış gibi gelir her zaman bana.

Çünkü ilkbahar mutluluğu güzelliği temsil ediyor. Ve o tabi ki yazın habercisi olduğu için çok sevilir. Fakat sonbahar bize kışı yani toprağın durgunlaşıp, tabiatın uykuya daldığı bir mevsimin geldiğini ha-

tırlatıyor. Birçok hayvan göç ediyor uzaklara, ağaçlar soluyor... Ama bizi kışın gelmesine hazırlıyor: "Kış geliyor, hazırlığınızı yapın" diyor. İşte bu yüzden severim sonbaharı. Eğer kış bir anda çıkıp gelseydi, çoğu kişi hazırlıksız yakalanırdı.

Sonbahar aslında sadece bir temsilci. Her mevsimin ayrı bir güzelliği vardır.

İnsanca Okumalar

ÇOCUKLUK

İnsanlar büyüdükçe geçmiş hayatlarına özlem içerisinde bakar ve ondan sıklıkla bahsederler. Ne gariptir ki yaşı ilerlemiş bir birey, küçükken yaşadığı bir olaya zamanında sitem etse de sonradan o olayı mutlulukla anar. Günümüz insanları genelde çocukluğunda yaşamak isteyip de yaşamadığı şeyleri zamanla tebessüm ve sevinçle hatırlarlar.

Hayatımızda önemle yaşayıp sonrasında güzel bir anı olacak olan çocukluğumuzun, insanın büyüme ve gelişme dönemi için mühim bir yeri vardır. Bu yüzden ki çocukluk dönemi yetişkin bir insanın hayatını kıs-

men şekillendirir.

İnsan; hayatının her dönemini önemseyip yaşamalı, yaşamalı ki geri dönüp hayatına baktığında dopdolu bir ömür ve hayat mücadelesi verdiği- nin farkına varsın.

İşte insan çocukluğuna duyduğu özlemini bu günkü hayatında sürekli taze tutar ve sıklıkla çocukluğuna döner; huzurlu, mutlu bir hayat serüveni meydana gelir.

İnsan hayatının diğer önemli bir kısmı da anne babanın çocuklarına olan sevgisidir. Nasıl bir çocuk anne ve babasını karşılık beklemeden seviyorsa bir çocuk da anne babasından

da böyle bir sevgi bekler. Çocuk için bu süreç çok önemlidir.

Hayatına müdahale edilmesini istemeyen çocuk zamanla anne babasının müdahalesiyle birlikte olaylara ve hayata bakış açısını daha iyi bir seviyeye getirmiş olacaktır. Bu da karşılıklı saygı ve sevgiyi de beraberinde getirir.

Bir çocuğun hayatından yani ailesinden beklediği tek şey önemsenmek ve saygı görmek olsa gerek. Güçlü bir çocuk kişiliğini küçük yaşta duyularının etkisiyle şekillendirir. Böylece topluma kazandırılmış bir genç meydana gelir.

Berre MADEN 8-A

DOSTLUK

Omzumuzda taşıyamayacağımız yükleri, kalbimizde yaşadığımız zaman ihtiyaç duyduğumuz insanlar olur elbet. Beraber ağlamak ve beraber gülmek için en kaçınılmaz insan... Dost sıfatıyla niteleyebileceğiniz kalbiniz ve sizin en büyük yoldaşınız... Bir telefonunuza "Neden, niye?" diye sormadan hemen yanınıza koşup gelen... Omzunda ağlarsınız ve siz ağlarken önemli olan kollarının ıslanmış olması değil, kollarıyla sardığı insanın pembe yanaklarını süsleyen gamzelerle düşen gözyaşlarıdır. Onu göremediğiniz zamanlar, hala onun bir yerler-

de varlığının bulunduğunu hissetmek bile iyi hissetmek için en iyi nedendir. Gülümsemenize karşılık veren güzel tebessümü hayatınızda birçok zorlu şeyi başarmış ve istediğinizi sonucu almış gibi hissiyat veren duygulara yönlendirir sanki. Kimselere anlatmayı beceremediğiniz dertvari duyguları hiç tereddütsüz en iyi paylaşabileceğiniz insandır o. Bilirsiniz ya hani o sırlarınızı kimselere hatta kendine bile söylemez. Savaşa gidiyorum deseniz sorgulamadan gelir peşinizden sizinle beraber, yüreği o denli dostluğa, dostluğunuza vuruludur. Canı

çok yansa bile bazen belli etmemeye çalışır size, "Ne gerek var, şimdi o da üzülecek." diye düşünür. İnce fikirlerle sahiptir. Kavgalarınız bile güzel olur bir saatlik bir zaman zarfı bile geçmez sizin "küs" kavramınızla kastettiğiniz olaylar arasında. Bu derece mükemmel olan her şeyi yaşadığınızda daha iyi ve daha anlamlı okursunuz bu satırları tüm yüreğinizle. Eğer sizin de bir yerlerde bu samimi ve güzel sıfatla niteleyebileceğiniz insanlar varsa benden size tavsiye:

"Onları kaybetmemeye dikkat edin."

Melike Zülal YILMAZ 8/B

HAYATA DAİR ANILAR

Soğuk bir kış gecesinde sıcacık evimde kitap okurken takıldı aklım eski günlere. Yüzümde bir tebessüm oluştu birden. Aklıma gelen anılarım, güzel hatıralar işte. Ne güzeldi çocukluğum, ısınabilecek bir sobanın başında bütün aile toplanırdık. Kim daha çabuk ısınacak diye yarış yapardık. Sobanın üzerinde yenmeyi bekleyen kestaneler yavaş yavaş ısınırdı.

Güzeldi o günler çok güzeldi. Soğuk olmasına rağmen gidip dışarıda oyun oynardık arkadaşlarla. Kardan adam yapardık. Yarış yapardık bazen kimin kartopu daha büyük diye.

Hatta bir gün pencereden bakarken dışarıda bir serçe gördüm. Karların arasında ölmeye hazır bedeniyle. Anemlerin bağırmasına rağmen koştura koştura çıkmıştım dışarı. Ölmesini istemiyordum o serçenin. Çaresizce ve çırpınmanın verdiği yorgunlukla kalakalmıştı öylece... Yılın ve ümitsiz... Karların arasından kurtarıp minik ellerime almıştım serçeyi. Eve götürdüm hemen sobanın yanına. Sanırım sevincindendi ötüşü ama o neydi kanadı yaralanmıştı. Hemen yarayı temizledik ve sardık bezlerle. Birkaç gün sonra minik serçe iyileşmişti. Ken-

di hayatına gitmesi için izin verdik. Üzülmüştüm ama seviniyordum bir yandan. Yardım etmişim iyileşmesine yavrularının yanına dönmesine. İşte böyleydi küçükluğum.

Bunları düşünürken hala aynı sayfada olduğumu fark ettim. Masamın üzerinde duran çaydan bir yudum aldım ki soğumuştur. Ne kadar olmuştu ben bunları düşünürken. Saat epey ilerlemiş olmalıydı fikrimce. Gidip yattığım yatağa uzandım. Düşünce- lerimin yoğunluğuyla uykuya daldım.

Birgül ÇAKIROĞLU 7-C

HAYAL ET, OLSUN

Hayal kur, dilediğin şekilde, istediğin kadar... Özgür ol.

İçerde bir yerde; küçük görünümlü, devasa bir dünya kur. Sadece gözlerini kapat ve ne istediğini içinden geçir. Gerisini kurduğun dünya halletsin.

Unutma; o dünyanın tüm pence-

releri istediğin yerlere açılır. Oradaki senaryoları sen yazarısın. Ve bir gün gelir, hayalini kurduğun her şeyi yaşarsın.

İnsan hayal etmeden yaşayamaz. Hayal kurmayanın hedefi olmaz. Hedefsiz insan ise boşluktadır. Ne ileri

gidebilir, ne de geri gelebilir. Duraklamak gerilemekten beterdir.

İstek kapısının gizli anahtarıdır hayal. Ulaşmak istenilen yere hayaller ışık tutar...

Şevval TÖTÜNCÜ 7-B

Ak Saçlı Dede ve Evlat

Kar yağıyordu dışarıda,
Evladım dedi, ak saçlı dedem
Ne yapıyorsun burada?
Dedeciğim dedim, gideceğim.
Nereye dedi bana,
Cevap veremedim.
Gidecek yerim yoktu benim.

Evlat, dedi bana yine
Kırgınlık olsun istemem.
Yılgınlıklara asla gelemem
Ama sen gel de beni dinle.
Hayır dedim, olmaz dede
Gideceğim ben yine de,
Ölsem bile varmalıyım yerime.

Dedem sordu yerin neresi?
Dedim hayal vadisi.
Minik serçe gelecek beni o götürecekt.
Dedem inanmadı bana
Derken pencere açıldı,
Kitaplar yere saçıldı.
Hoşça kal dedeciğim,
Seni görmeye geleceğim.

Merve ERGÜL 7-C

Evlat Hasreti

Karlar, yavaşça süzülüyor yerlere
Aklara bürünüyor bir anda her yer
Dalıyorum uzaklara;
İçimde evlat hasreti, unutulmuşluk,
yılların yorgunluğu...

Küçük bir serçe konuyor pencereme,
"Ölüm, ölüm" diye inliyor kulaklarım
Birden hayallere dalıyorum
Aklıma geliyor eskiler,
unutulmuşluklar, bazı anılar.

Çayımı yavaşça dudaklarıma alıyorum,
Bir anda içimde sıcaklık hissediyorum.
Kitabımı alıyor ve okumaya başlıyorum
Ama içimdeki yılgınlığı
bir türlü dindiremiyorum.

"Ölüm" kelimesi bir türlü
çıkıyor aklımdan,
İçime ürperti geliyor birden.
Evlatlarım, beni unutan
evlatlarım geliyor,
gözlerimin önüne.
Ölümden korkmuyorum artık.

Gözlerim bir fotoğrafa
ilişiveriyor, Eski, yıpranmış
bir aile fotoğrafına.
Onu bulunduğu yerden
ellerime alıyorum
Ve içimdeki evlat hasretini
bir kat daha arttırıyorum.

Rümeysa ÖZTÜRK 7-C

Annen

Her zaman yanında olan annen,
Ne olursa olsun sıcaklığını hissettiğin annen,
Kokusunu ezberlediğin annen,
Seni hissettiği andan itibaren annen,
ANNE VAR OLMA NEDENİN...
Sevsen de annen kızsın da annen,
Bir gün sana kızarsa annen sen ona kızma,
kızgınlığını dile getirme,
Dışa vurma üzme, üzülme.
ANNE VAR OLMA NEDENİN...
Sağsa da annen ölüyse de annen,
Sorarlarsa öksüze nerede
annen utanmadan der:
göklerde cennette...
Beni izliyor beni koruyor meleklerle.
ANNE VAR OLMA NEDENİN...
Yanıdaysa da annen ıraksa da annen,
Kilometrelerce uzakta da olsa annen,
Her an seni düşünür gözyaşları içinde,
Bekler sana kavuşacağı günü özlemle.
ANNE VAR OLMA NEDENİN...
Annen hep seninle
yanında değilse bile kalbinde,
Öyleyse bir saniye bile bekleme.
git ve içinden geçeni söyle.
SENİ SEVİYORUM ANNE...

Medine İSRAPİLOVA 8-A

Ben Dilim

Dilim döndü, ben ben oldum,
Ben döndüm, dilimden oldum.
Ben dilimsiz neyleyim,
Yollarda pervane oldum.

Söz duydum, kandırıldım.
Yol gördüm, saptırıldım.
Dilim yanlış dönünce
Ellerde heba oldum.

Ben bildim, dilim bildi.
Her bildiğini söyledi.
Çok bileni sevmediler,
Yerimden yurdumdan oldum.

Çok duydum, çok işittim.
Çok gördüm, bilge oldum.
Dilim benden olmayınca
Ben de onlardan oldum.

İdai GENÇ 7-C

Türkçe Dersi Okumaları

Okuma Çalışmaları

"Okuma zevkini kazanmayanın öğrenimi yarıda kalmıştır." düşüncesiyle 'okumak' en temel ilkelerimiz arasında yer almaktadır. Bu sebeple Türkçe zümresi olarak sene başında öğrencilerimizin ilgi ve seviyesine uygun kitaplar seçerek yıl içerisinde onları okumalarını sağlıyoruz. Okumanın yeri olmaz diyerek sınıfta, okul bahçesinde hatta Sapanca kıyısında çeşitli okumalar yapıyoruz.

Okuttuğumuz kitaplardan bazıları:

Cengiz AYTAMATOV-Beyaz Gemi, Beydeba-Kelile ve Dimne, Şevket RADO- Eşref Saat, Vehbi VAKKASOĞLU-Akif Dede, Nazan BEKİROĞLU-Yusuf ile Züleyha, Sibel ERASLAN-Çöl Deniz, Tolstoy- İnsan Ne ile Yaşar?, Dostoyevski-Suç ve Ceza, Mustafa ULUSOY-Ay Terapisi, Serdar ÖZKAN-Kayıp Gül, Alexandre Dumas-Monte Kristo, Charles Dickens-Büyük Umutlar, Richard BACH- Marti, İsmail BİLGİN-57. Alay, Çanakkale İsmail BİLGİN -Sarıkamış İsmail BİLGİN-Filistin ve diğerleri...

Diksiyon Çalışmaları

Öğrencilerimize güzel konuşma alışkanlığını kazandırmak ve dilimizi doğru kullanmalarını sağlamak için yaptığımız diksiyon çalışmalarında öğrencilerimiz eğlenerek öğrenmenin keyfini yaşadılar.

Diksiyon derslerimizin keyifli yanlarından biri de tekerleme ezberleme çalışmalarıydı. Öğrencilerimiz her hafta farklı zorlukta ve uzunluktaki tekerlemeleri ezberlemek için yarıştılar. Bu yılki tekerleme şampiyonumuz en zor ve en uzun tekerlemeyi kısa sürede ezberleyip eksiksiz ve düzgün bir şekilde söyleyen 7/A sınıfından ÖMER ŞAMİL AKSOY'dur. İşte ÖMER ŞAMİL'in ezberleyerek bizi hayran bıraktığı tekerleme: Bu tarlaya bir şınık kekere mekere ekmişler. Bu tarlaya da bir şınık kekere mekere ekmişler. Bu tarlaya ekilen bir şınık kekere mekereye boz ala boz başlı pis porsuk dadanmış, bu tarlaya

ekilen bir şınık kekere mekereye de boz ala boz başlı pis porsuk dadanmış. O tarlaya ekilen bir şınık kekere mekereye dadanan boz ala boz başlı pis porsuk, diğer tarlaya ekilen bir şınık kekere mekereye dadanan boz ala boz başlı pis porsuğa demiş ki: "Sen ne zamandan beri bu tarlaya ekilen bir şınık kekere mekereye dadanan boz ala boz başlı pis porsuksun." O da ona cevaben: "Sen ne zamandan beri o tarlaya ekilen bir şınık kekere mekereye dadanan boz ala boz başlı pis porsuksan ben de o zamandan beri bu tarlaya ekilen bir şınık kekere mekereye dadanan boz ala boz başlı pis porsuğum." demiş.

Tiyatro Çalışmaları

Okulumuz Kültür Edebiyat Kulübü olarak yıl içerisinde çeşitli tiyatro etkinlikleri düzenledik. Öğrencilerimiz, Mehmet Akif ERSOY'un 'Küfe' adlı şiirini drama şeklinde sergilerken ve Nasrettin Hoca oyununun sonrası...

Yazı Atölyesi

Okulumuzda öğrencilerin yazı yazma becerilerini geliştirmek adına haftalık olarak belirlediğimiz konularda güzel yazı yazma çalışmaları yapmaktayız. Öğrencilerimizin çeşitli konularda istikrarlı olarak yazdıkları bu yazılar yıl sonunda yayın kurumumuz tarafından değerlendirilerek NEVAZEN'de yayınlanmaktadır.

İstiklâl Okumaları

İstiklal Marşı'nın Önemi

ZEYNEP YILDIRIM 7-A

Bu şiirde, tarihi hakikatlerin, konuştu-
rulmasına ilave olarak, ürkçenin ifade
gücü ve inceliklerini de görüyoruz.
İstiklal Marşımızın bu özelliği Cemil
Sena Ongun'a şu sözleri söyletmiştir.
"Akif, hiçbir şey yazmamış olsaydı da,
bize yalnız İstiklal Marşı'nı verseydi,
yalnız bu eseriyle bile, kendisini ede-
biyat tarihimizde ebedileştirmiş olur-
du."

İstiklal Marşı bizim tarih, inanç ve
hayata bakışımızı o kadar güzel an-
latmıştır ki...

Değerlerimizin özümsemiş ve
içselleştirilmiş örneği bu şiirdir diye-
biliriz. Bugün millet olarak, İstiklal
Marşı'nda ifadesini bulan azim ve he-
yecana ihtiyacımız var.

Mehmet Akif Ersoy, İstiklal Marşı-
mızın yazılmasına sebep olan olaylar
ve bu marşın milletimize olan hedi-
yesi hakkında şunları söyler: "İstiklal
Marşı... O günler ne samimi, ne heye-
canlı günlerdi. O şiir, milletin o günkü
heyecanının bir ifadesidir. Bin facia
karşısında bunalan ruhların ıstıraplar

içinde halas dakikalarını beklediği bir
zamanda yazılan o marş, o günlerin
kıymetli bir hatırasıdır. O şiir, bir daha
yazılmaz onu kimse yazamaz. Onu
ben de yazamam. Onu yazmak için,
o günleri görmek, o günleri yaşamak
lazım. O şiir artık benim değildir. O,
milletin malıdır. Benim millete karşı
en büyük hediyem budur."

Yazıma Mehmet Akif Ersoy ve İstik-
lal Marşı ile ilgili şu hikaye ile son ve-
receğim:

Mehmet Akif Ersoy'un hastalandığı
günlerdi. Bir grup arkadaşı ziyarete
gelmişti. Söz arasında bir dostu şöyle
sordu:

"Üstad! İstiklal Marşı yeniden yazı-
labilir mi?

İstiklal Marşı'nın yazılma sebebi
olan o acıklı ve sıkıntılı olayları hatırlayan
Mehmet Akif'in gözleri doldu.
Sonra da dudaklarında şu sözler dö-
küldü:

"Allah bu millete bir daha İstiklal
Marşı yazdırmasın!"

"İstiklal Marşı'nın Kabulü" Programı...

Okulumuz bünyesinde 9 Mart 2012 tarihinde düzenlediğimiz "İstiklal Marşı'nı Güzel Okuma Yarışması"na öğrencilerimiz yoğun ilgi gösterdi. 22 öğrencinin yarışmacı olarak katıldığı ve duygulu anlar yaşadığımız yarışmada 1. kademede 3/A sınıfından Beyza Şamur, 2. kademede ise 6/B sınıfından Elif Rana Demirer birinci oldular. "12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü" programının sonunda Okul Müdürümüz Ali Çelik derece alan öğrencilerimize madalyalarını takdim etti.

Kitap Şenliği

Özel Neva İlköğretim Okulu Kültür Edebiyat Kulübü tarafından "Kütüphaneler Haftası" kapsamında ikincisi gerçekleştirilen "Kitap Şenliği" öğrencilerimiz tarafından büyük ilgi gördü.

Kitapsever öğrencilerimizle TÜYAP kitap fuarına ziyaret gerçekleştirdik. Öğrencilerimiz fuarda, yazarlarla söyleşi ve kitaplarını imzalamaya imkanı buldular.

Yazar Etkinlikleri

Kitap şenliğimiz kapsamında okulumuzda yazar etkinlikleri gerçekleştirildi. Yazar Fatma Burçak ve Serhan Keçeciler'in iştirak ettiği söyleşilere öğrencilerimiz yoğun ilgi gösterdi. Söyleşi ardından röportaj yapma imkanı da bulan öğrencilerimiz yazarlara merak ettikleri soruları sordular.

Özel Neva İlköğretim Okulu Fatma BURÇAK ile Röportaj

Şevval: Nerede doğdunuz ve büyüdüünüz?

Fatma Burçak: Ankara'da doğdum, İstanbul'da büyüdüüm.

Şevval: Okul hayatınız nasıldı?

Fatma Burçak: Erenköy Kız Lisesi'ni bitirdim, İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bitirdim.

Kübra: İşletme Fakültesi'ni bitirmişsiniz. Edebiyat alanında öğrenim görmeyi düşündünüz mü?

Fatma Burçak: Söyleşimiz sırasında da söyledim zaten, kendinizi fark edin diye. Bizim neslimizin en büyük kayıplarından biridir; kendimizi fark etmek. Edebiyatla hep ilgiliydim ama para kazanmanın yollarını farklı şekillerde aradım. Önce büyük şirketler-

de yöneticilik yaptım. O sıralarda da hep yazdım, sürekli yazdım. Ama yazmalarım bir noktaya dayandı ki, kendi kendime: "Yazıyorum, yazıyorum ama hep kendime yazıyorum." demeye başladım. İşte o noktada beni mutsuz eden demeyeceğim de, mutlu etmeyen işlerde hayatımı devam ettirmişim. O noktada, şansımın yaver gitmesiyle, çevremdekilerin çokça desteğiyle beni mutlu etmeyen işlerden sıyrılıp, kendim olabilmek için, sadece yazmak için yola koyuldum.

Zeynep: Kitap yazmaya kaç yaşınızda başladınız?

Fatma Burçak: Yaşımı tabii ki söylemeyeceğim ama (gülüyor) kitap yazmaya değil de, yazmaya, yazmayı

öğrendikten hemen sonra başladım. Tabii o yaştaki yazmalar pek bilinçli olmuyor ama işte günlükler, anılar falan. Bu arada yazmak için günlükler çok önemli. Pek çok yazar günlük tutmuştur. Buradan yazar olmak isteyen arkadaşlara da böyle bir öğüt verebilirim. Her gün tutamayabilir insan ama belli bir düzenle bir iç döküş olarak, yazma olarak çok çok önemlidir. Disipline eder insanı. Kendi özelinde, kendinizi ifade edebilme imkanı sunar sizlere. Daha sonra yazacağınız, öykülerinizde, romanlarınızda günlük yazarken edindiğiniz tecrübeleri kullanabilirsiniz. İşte ben böyle başladım... Küçük metinler, öyküler, hatıralar notlar... Kitap yazmak

konusuna gelince; "Hadi şimdi ben bir kitap yazayım." deyince olmuyor. Dolayısıyla çok bilinçli bir süreç olmuyor. Eğer bir roman değilse bu. Romanlarda ve derlemelerde başına oturup "Hadi yazayım." diyerek başlarsınız. Yani başına otursunuz ve bitene kadar uğraşırsınız. Oturup onun üstünde çalışıyorsunuz. İşte önce okuyorsunuz, araştırıyorsunuz, sonra yazıyorsunuz... Ama öykülerde ve denemelerde masanın başına oturup, belli bir zaman diliminde öykü kitabı çıkarmak çok zor. Bu birikiyor. Siz öykü yazmaya başlıyorsunuz, yazıyorsunuz bir tane kenara koyuyorsunuz. Sonra bir tane daha yazıyorsunuz kenara koyuyorsunuz... Sonra bir bakıyorsunuz, on beş, on altı tane birikmiş. Tekrar onlara bir bakayım diyorsunuz. Okuyorsunuz yanlışlarınızı düzeltiyorsunuz. Öyküler son halini aldığı anda, "Şimdi oldu." diyorsunuz ve sonra kitabınızı yayınlatacak bir yayınevi arıyorsunuz. (Gülüyor) Süreç böyle işliyor.

Kübra: "Ben de yazar olmak istiyorum. Aslında olmak istediğim meslek sürekli değişiyor. Bu aralar köşe yazarı olmak istiyorum. Ama yazdığım yazılar hep yarım kalıyor. Hiç bırakmadım yazar olmak isteğimi.

Fatma Burçak: Tabii köşe yazarı olmak için, önce gazeteci olmak gerekiyor. İnşallah olursun...

Şevval: En büyük hayaliniz neydi? Yani yazarlık dışında.

Fatma Burçak: Yazarlık dışında...

Gerçekleştirebilir miyim bilmiyorum ama dünyayı dolaşmak istiyorum. Ama klasik bir dünya turu değil bu. Yani kendi seçtiğim şehirlerde, konaklayarak, farklı insan profilleri görerek gezmek istediğim bir dünya turu. Farklı kültürleri tanımayı seviyorum. Farklı yemekleri tatmayı seviyorum. Yani farklılıklara açık bir insanım. En azından denemeyi severim. Denemeden bilemezsiniz. O yüzden bir Hindistan'da, Çin'de, Tibet'te, İran'da, Irak'ta, Suriye'de...

Şevval: Sizin için yazmak ne ifade ediyor?

Fatma Burçak: Benim için yazmak, arınmayı ifade ediyor yani içimdeki ve dışımdaki bütün birikimlerden sıyrılmak. Gözlerimi kapattığımda şöyle düşünüyorum: Yazmak benim için bir adım. Yazdığım her cümle bir adım. Ve her adım atışımda içimden bir şeyler akıp gidiyor sanki.

Şevval: Yazdıkça daha çok seviyor musunuz?

Fatma Burçak: Evet tabii. (Gülüyor) Yazmak arınmak, tümüyle üzerindeki tüm kimliklerden soyunmak, hayatın insan üzerinde bıraktığı... Çelişkiler, dayatmalar, bütün bunlardan sıyrılmak demek. Çünkü yazarken başka kimliklere bürünüyorsunuz.

Şevval: Kaç kitabınız basıldı?

Fatma Burçak: Altı kitabım basıldı. 7'si yolda.

Kübra: Bir kitabı yazmak için belirli bir süre gerekiyor mu?

Fatma Burçak: Kitabına göre değişiyor.

Bu bir süreç tabii ki. Sizin o kitaba yaptığınız hazırlığınıza göre değişiyor. Hayat şartları da etkiliyor tabii. Benim küçük bir oğlum var. Onunla ilgilenmek, ev işleri...

Şevval: Kitaplarınız arasında sizin için ayrı bir yeri olan var mı?

Fatma Burçak: Bak şimdi. Birini söylersem öteki kıskanır ama. (Gülüyor) Tabii ilk kitabım, ilk olduğu için çok keyifliydi. Ama "Yunus Emre" çok önemli.

Zeynep: Ne tür kitapları okuyorsunuz?

Fatma Burçak: Kitap seçmedeki birinci önceliğim edebi değeri olan kitaplar. Çünkü bence kitabın anlamı budur. Tabii bunun yanında araştırma, bilim kitapları da okuyorum. Var mı başka sorularınız?

Kübra: Biz merak ettiğimiz soruları sorduk...

Şevval: Son olarak Özel Neva İlköğretim Okulu öğrencilerine söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Fatma Burçak: Özel Neva İlköğretim Okulu öğrencilerine söylemek istediğim: Evet aslında var. Benim okul söyleşilerinde üzerinde durduğum bir nokta var. Dilimize sahip çıkalım. Türkçe konuşalım. Türkçemizi doğru kullanalım. Yabancı kelimelere rağbet etmeyelim. Çünkü bizi birbirimize bağlayan en önemli şeydir dilimiz. Lütfen Türkçeyi yozlaştırmadan, Türkçeyi bozmadan, doğru ve özenli kullanın.

Okumak

Okuma üzerine yazılan milyonlarca yazı vardır. Çoğu, faydalarını ve gerekliliğini yazar. Ben tavsiye yerine, okurken hissettiklerimi yazıyorum.

Siz de yapar mısınız bilmiyorum ama, ben kitabı okurken canlanıyorum

her şey gözümde. Sonra bir karakter seçiyorum kendime .Kitabın okuru değil, karakteri oluyorum. Sonrasında da akıyor gidiyor kitap. Ben sayfaları ne kadar hevesle, ne kadar merakla çevirirsem; kitap da o denli

güzelleşiyor.

Okumak gözleri kitap sayfalarında gezdirmek değil, karakterin ardına bürünen yazarı sobelemektir bazen. İşte ben bu yüzden okuyorum. Bazen de sobelenmek için yazıyorum.

Şevval TÜTÜNCÜ 7-B

Kardeşçe Okumalar

Kutlu Doğum

Kutlu Doğum Haftası çerçevesinde düzenlediğimiz programda öğrencilerimiz izleyenlere duygulu anlar yaşattı.

Nokta

Savaşlara nokta,
Kardeş kavgalarına nokta,
Teröre nokta,
Açlığa, susuzluğa nokta.

Küresel ısınmaya,
atom bombalarına,
Nükleer savaşlara nokta.
Acımasız insanlara,
Gözleri kör eden hırslara nokta.

Daha güzel bir dünya için,
Kardeşlik için, barış için,
Saymakla bitmeyen kötülöklere,
Büyük bir nokta.

Küreselleşen dünyamızda,
Barışa, kardeşliğe,
Birlikte hareket etmeye,
Bolluğa, berekete,
sağlığa üç nokta.

Göktuğ ORAN 6-C

Mümin Kardeşliği

Biz peygamber efendimizin ümmetiyiz.
Dünya kardeşliğin dünyası,
Farklı renkler, diller ve ırklar,
Bilinmeyen köşelerde saklanan insanlıklar...
Sevgi ve merhamet topluluğu,
Ufacık kan pıhtısından yaratılan biz,
İslamiyetin en önemli temeli kardeşliği,
Kalbimizin en güzel köşesine yerleştirmeliyiz.
Tammadığımız insanlar,
Belki de Müslümanlar...

Birlik olup
Dünyanın bir köşesinde can çekişen kardeşini
Düşünüp
Mekke'nin kalbinde ona, yardım edebilmektir,
Mümin kardeşliği.
Kendin için istiyorsan,
Kardeşin için de iste.
Yeter ki iste.
Rabbin fazlası mükafatını versin sana.
Allah'ın evinde, Somali'deki aç kardeşlerin için
Toplandığın bugünde,
Dualarınla birlikte, yeter ki kardeş olmak iste.

Hatice Kübra ÜNER 7-A

Kardeşimsin Sen Benim

Ne renkler fark eder
Ne de ırklar mü'min için.
Bir damla gözyaşı,
Değerli kardeşinin...

Bazen acı doluyor
O boncuk gözler.
Bazen sevgi döküyor
O güzel sözler.

Ne demiş efendimiz?
Hepiniz Adem'den siniz,
Adem de topraktandır.
Mü'min mü'min'in ancak kardeşidir.

Dünya batsa fark etmez,
Kardeş olanlar için.
Hadi zemzem suyundan
Bir damla da siz için.

Ne de olsa kardeşiz,
Biriz hirdeniz hepimiz.
Ne kin besleriz ne de öfke,
Müslüman olan bu kalpte.

Dur! Gitme! Bekle!
Müslüman kafilisine
Bir kardeş daha ekle,
Biraz zahmet biraz emekle.

Merve ERGÜL 7-C

Mine Sota ile Röportaj

Dayanışma üzerine yazar Mine Sota Hanımefendi ile bir söyleşide bulunuyoruz.

Zeynep: Dayanışma Nedir?

Mine Sota: Dayanışma bir başka insanın (tanıdık ya da değil) derdini kendi derdi gibi hissedip canla başla çözüm arama çalışmasıdır. Artı o çözümlü bulmadan rahatlayamamasıdır. Uykusunu kaçırmasıdır. İçin için ağlamasıdır.

Zeynep: Dayanışmayı nasıl yaygınlaştırabiliriz?

Mine Sota: Lütfen dayanaşalım diyerek pankart açarak değil tabi, derdi olanların derdine derman bulmaya çalışmak şeklinde örnek olarak. Sonuçta insan almakla değil vermekle kazanır.

Zeynep: Dayanışma kimler arasında daha çok olmalıdır?

Mine Sota: Hep denildiği gibi sadece kapı komşumuzla falan değil. O da gerekli fakat şunun için söyledim insan yakınlarından ziyade hiç tanımadığı uzaktaki insanlara da el uzatırsa insanlık da o derece ileri gider. Bir de herkes tanıdıklarına yardım ederse tanımadıklarına kim yardım edecek?

Zeynep: Geçmişteki dayanışma ile günümüzdeki arasında fark var mıdır? Varsa nedir?

Mine Sota: Dayanışma dayanışmadır. Geçmişte gerekli olduğu gibi gelecekte de gereklidir. Ayrıca gelecek geçmiş üzerine kuruludur. Siz hiç ağaçsız elma gördünüz mü? Dayanışma insan olmaktan doğan bir meziyettir. Annesi de merhamettir. Mer-

hametliyseniz geçmişte ve gelecekte olmanız hiçbir şey değiştirmez.

Zeynep: Toplumsal dayanışmayı etkileyen faktörler var mıdır? Varsa nedir?

Mine Sota: Sözümlü ona vardır. Ama bu kadar yardım etkinliğine rağmen hala aç insan varsa demek ki yetersizdir. Kanımca toplumsal dayanışmayı en çok etkileyen faktör henüz gerçekleştirilmemiştir. O da herhangi bir yoksul kadar aç kalmak, çocuklara harçlık verememek, okula göndere-memek, dayanışma olayına kalkınan kişilere bu empati önemle tavsiye edilir. Bak sen gör o zaman dayanışmayı.

Zeynep: Bize bu röportaj fırsatını verdiği için Mine Sota Hanımefendiye teşekkürlerimizi sunuyoruz...

Sapanca Okumaları

Okuyamamanın Tövbesi Okumaktır

Selim GÜNDÜZALP

En hoşuma giden manzaralardan biri de, kitap okuyanları seyretmektir. İmrenirim onlara, gıpta ile izlerim. Zorlu ama zevkli ve bir yolculuğa çıktıklarına inanırım. Gönülleri, gözleri tok olur kitap okuyanların. Bir deste kâğıt tomanından ve bir sayfadaki harf yığınlarından gözün bir anlık temasıyla beyne ve kalbe nasıl bir mesaj gider, nasıl bir mekanizma faaliyete geçer, hayretteyimdir. Sırrını bilene aşk olsun...

Paha biçilmez bir hazineyi ele geçirmiş olmanın mutluluğunu okurum kitap okuyanların yüzünde. Okudukça kazanırlar, kazandıkça da dağıtırlar, paylaşırlar.

Ağaçlar köklerinden, insanlar kulak ve gözlerinden beslenirler. Rabbimiz de en çok kâinatta bu iki delille sesleniyor bize. Gözlerimizin önüne serdiği manzaralar, yani yarattığı harikalar ve bir de sesler ile...

Dağlar ile taşlar ile
Çağırayım Mevlâm Seni
Şehirlerde kuşlar ile
Çağırayım Mevlâm Seni...

Yûnus okur diller ile
Hakk'ı seven kullar ile
Ol fahri bilenler ile
Çağırayım Mevlâm Seni...

Okuyan insan, hayatı anlamaya çalışan insandır. Kolay değildir ama okuyan, bu yoldadır.

Tüyap'taki son imza günümüzde, ilkokul üçüncü sınıf öğrencisi Yusuf Haktan'la tanıştım. Yusuf, yatmadan önce hemen her gece annesinin düzenli olarak okuduğu öykü kitaplarımızla büyümüş. Kitap okumanın bir insana neler kazandırdığının çarpıcı bir örneğini onda gördüm. Bir kere daha, okuyamadığım her gün için, özellikle de ana kitap Kur'an'dan uzak kaldığım her gün için derin bir pişmanlık duydum. Her günahın bir tövbesi vardır ve olmalıdır. Kitap okuyamamanın tövbesi de okumaktır. Geç kalmadan, derhal, hemen okumaktır.

Aylak aylak gezmeler, insanda ki okuma duygusunu öldürüyor. Okumak kolay elde edilmiyor, uğraş istiyor ama çabucak kaybedilebiliyor.

İşte, okumanın bize, hayatta kazandırdığı en gerçek hazine bu. Ondan mıdır ki "Oku!" diye emrediyor Rabbimiz. Evet, her şeye doyuluyor bu dünyada ama ne okumaya, ne de dostlarla olmaya doyulmuyor...

Okumak bir ibadettir. Allah'ın emrettiği tarzda okumak, gerçekten bir ibadettir. Okumak kendini tanımadır. Kendini yaratana tanımadır. Okumak hayatı yaşamaktır. Okumak hazinelere sahip olmaktır. Dünyanın en kıymetli hazineleri, bazen bir kitabın tek satırından elde edilecek bilgiye bile değmez. Çaresizlik içinde kıvranan bir insana, gönül alıcı bir güzel söz, binler hazineden daha değerlidir. Kalbini açan, yolunu aydınlatan hikmetli ve ümitli bir söz, ne kadar kıymetlidir.

Malın zengini olsa da, hayatın fakiridir okuyamayanlar. Dünyanın en fakir insanı herhalde Karun'dur. Sahip olduğu hazinelerin

anahtarlarını sadece, bir deve kervanının taşıdığı söylenir. Bu hazinelere sahip olmak, ona bir fayda temin etmedi. Allah'tan bilmeyip kendinden bildi kazandıklarını ve kazandıklarıyla beraber yerin dibine geçti gitti... Kaybetti imtihanı, bitti... Oysa okumak, Allah'a yakın olmak ve sahip olduğu nimeti yine O'nun kullarıyla paylaşmak içindir. En acınacak fakirler, elindeki nimeti muhtaç olanlarla paylaşmayan zenginlerdir. Okumak, boş gözlerle hayatı ve tarihi seyretmek değildir. Okumak hayatı yaşamaktır, hayattan ders almaktır. Okumak hayatı paylaşmaktır, hayatı anlamaktır. Okumak inanmaktır. Okuyamamak ise bir pişmanlıktır. Okuyamamanın tövbesi okumaktır.

Ne çektiyse insanlık tarihi, zâlimlerin ve cahillerin yüzünden çekti. Dizginlenemeyen duygular, karşımıza azgın bir canavar çıkardı; her şeyi ezdi geçti... Kendi içinden ne kadar tehlikeli bir varlık çıkarabileceğini de gördük insanın. Tarih sayfaları sayısız örnekleriyle dolu. "Oku!" emri, sadece oku demiyor; gör, bak, ibret al, anla ve ona göre yaşa diyor bize.

Zaten âyetin hemen akabinde "Allah'ın adıyla oku!" diye ilk bağlanması da dikkat çekici. Allah'tan uzak ve onun adıyla başlamayan bir okumaktan Allah'a sığınırız. Güneşin altında mumla dolaşmak, Allah adına okuyamamanın dünyada bir cezasıdır. Örnek mi istiyorsunuz? İşte felsefe tarihi... Yani yanlışlar komedyasına bir göz atmak yeterlidir.

Yaratın, yarattığını başıboş bırakmaz elbette. Onun yolunu aydınlatan prensipleri de var eder. "Oku!" diyorsa Allah ve "adımı anarak başla" diyorsa hayırlı bir işe, bir değil, bin hikmet vardır bu âyette. O diyorsa, öyledir.

Dikkat ederseniz yapılacak işler çoğalıyor. Seyredilecek filmler, diziler, maçlar, yorumlar gitgide artı-

yor. Bunları altmış – yetmiş senelik hayatımızın neresine sığdıracağız? Yapılması gerekenler hep bir kenarda bekliyor. Davetsiz misafirler hayatımızı istilâ ediyor ve okuyamamanın acısı, kurşun gibi kalbe saplanıyor.

Her şey ama her şey hayatımızın en kıymetli sermayesi olan ömrümüze odaklanmış. Azar azar elimizdeki sermayeyi eritiyor her şey. İmam-ı Gazalî soruyor: "Ambarında hırsız bir fare yoksa, kırk yıllık kulluk buğdayın nerede?!" diyor. Bu gidişe dur diyen yok, razı olmuş, boyun eğmiş bir hâldeyiz. Ama vicdanımız susmuyor, konuşuyor. "Akşamı getiren sesleri dinle" dediği gibi şairin, hayatımızı sorgulayan sesler yükseliyor vicdanımızdan.

Bir gün insan, okuyamamaktan doğan acının farkına varır. Bir tufandan kaçıp kurtulur gibi, Hz. Nuh'un gemisine sığınır gibi kaçır, kitapların içine sığınır insan. Sular yükselmeye başlasa da artık emindir. Okumak bir ümittir, okuyan insanın kendisi bir ümittir.

İlk insanın peygamber ve öğretmen olarak gönderilmiş olması da ibretlidir. İnsanlık tarihi cehaletle değil, mağarayla, hayvanla

hiç değil, insanla, peygamberlerle başlar. Şeytanın bile o güzel yaratılışını kıskandığı Hz. Âdem'le (a.s.) başlar. Mağara dönemi, peygamberlerin getirdiği o yüksek hakikatleri okuyamayan ve anlayamayan insanların dönemidir ancak. İnsan okumakla ayrılır hayvandan. Hayat okumakla başlar. Allah'ın adıyla okumakla...

Hep sevmişimdir ve imrenmişimdir kitap okuyan insanlara. Sokak sokak dolaşıp, her kapının önünde el açıp bekleyen dilenciden pek farkı yoktur okumayanların. Hazindir okumamak, hayatın maddî tarafına karşı çılgınca bir hırsa sokar insanı. Okumak hırsla frendir, bitmişliğe sigortadır. Allah, hayatı yaratmakla kalmamış; hayata lâzım olan ne ise, onu da tavsiye etmiş kitabında. Okumak farzdır. Allah'ın adıyla okumak, bir ibadettir, bir niyazdır. Bir güzel söz, bir hikmetli cümle baştan sona hayatı değiştirebilir bazen.

İşte size Kur'an'dan, sözlerin en güzelini gönderenden ve bu yüce kitabı armağan edenden bir âyet: "Onlar ki sözü dinlerler, sonra da en güzelini tatbik ederler, işte onlar Allah'ın kendilerine hidayet verdiği kimselerdir ve işte onlardır o temiz akıllılar." (Zümer Suresi, 18. Âyet)

İnsanlık tarihi, okuyanlarla okumayanların tarihidir. Cehaletle bilginin yüzleşmesidir. Evet, insan bu dünyada ne okuduysa ötede de okuduğuna devam edecektir. İlme ve bilgiye talip olanın yolculuğu bitmeyecektir. Okumanın hayata kattığı zenginlik çok defa göz ardı edilir. Şeytan ve nefis bu değerli hazineyi insandan almaya çalışır.

Vehip Sinan Bey'in güzel bir karikatürü vardı. Şeytan, bir çocuğun

eline, üzerinde 'dünya' yazılı bir oyuncak vermiş, öte yandan çil çil altınların bulunduğu ve üzerinde de 'ahiret' yazılı olan bir hazine sandığını da hırsızlayıp götürüyor.

İnsanlık tarihi, okuyanlarla okumayanların; daha doğrusu Allah adına okuyanlarla, Allah adına okumayanların tarihidir.

Okuyamamanın tövbesi okumaktır.

O da olmuyorsa bir dağ başına çıkıp kâinata ve yıldızlara bakıp, "Allah!" diye feryadını duyurmaktır.

"Ey hayatımın sahibi olan Allah (c.c.)! Ey Hâlık-ı Kerîmim! Gökleri, yıldızları benim için aydınlattın..."

Çiçekleri okuyamayan, yıldızları da okuyamaz. Okuyan, gören değil, bakan insandır, bildim. Okumak kâinatın hamurudur, mayasıdır. Okuyamamak azaptır.

Rabbim! Elinde kitabı tutup okuyanlara hayranım. Seni anan, Seni anlatan eserleri, Kur'an'ı tekrar tekrar, doya doya okumayı ve kâinat-taki tüm kardeşlerimle bu güzelli-leri paylaşmayı nasip eyle...

Okuyamamanın tövbesi okumaktır. Kalemın tövbesi yazmaktır. Önce kendinden başlayıp, sonra muhatabına ulaşmaktır.

Rabbim bunu bir okuyamama duası ve özrü olarak kabul buyursun, aşkla ve şevkle okumaya başlamanın ilk adımı kılın inşallah...

"Bilemez ki insanlar Sözcüklerin kendilerine değil Kendilerinin sözcüklere konuk olduğunu"

Bilemez ki insanlar..."

Fâzıl Hüsnü Dağlarca

Evet, sözler ve sözcükler bizi bekliyor...

Okumaya meraklı öğrencilerimizle Sapanca kıyısında okuma faaliyetleri yaptık. Yazar Selim GÜNDÜZALP'in de iştirak ettiği bu etkinliklerde öğrencilerimiz merak ettikleri sorulara cevaplar aradılar.

Seyir Defteri

Göynük'te Bir Gönül Çilingiri

Vildan ÖNAL

Zarif bir ifade vardır: "Güzel insanlar güzel atlara binip gittiler." İşte onlardan biri atına binip terk-i diyar etmeden önce Nevazen'de konuştuğumuz olsun ille de onu tanıyalım bahis ondan yana olsun diye...

Göynük'ün kapılarını ötelere açan ihtiyar çilingir, hatıralar biriktiren asırlık çınar, onlarca anı defteri sahibi bir güzel insan Şevket amca... Aradığında değil o çağırırsa erişilecek bir kapı, talep edildiğinde değil o arzu ederse paylaşılacak hatıralar... Göynük gizemli ve samimi iklimiyle kuşatırken bizi, meydana bakan beyaz badanalı, iki katlı evlerden birinin penceresi açıldı. Yaşlı bir amca bizi evine davet etti. Başlangıçta şaşırdık, etrafımıza bakındık bizi mi çağırıyor bir yanlışlık olmasın diye, evet bizden başka kimse yoktu meydana. Davete icabet etsek mi kimdir, bizi neden çağırıyor diye düşünürken amca davetini yineledi: "Size söylüyorum gelin hadi çekinmeyin. "Sesi, halleri güven vericiydi, ayaklarımız davete icabet ediverdi.

Eski eşyalarla döşeli, büyük camları kasabanın meydanına bakan tek göz bir odaydı burası. Eşyaları da Şevket amca gibi nice senelere, hadiselelere, kişilere şahitlik etmiş gibiydi. Yaşamışlık kokusu sınımtı odanın her yerine. Şevket amca cam bir kasede renkli küçük şekerlerden ikram ederken: "Size göstereceklerim var." dedi. "Herkes nasip olmaz bu, herkesi çağırmam ben evime. "Kütüphanesin-

deki deri kaplı kalın defterleri gösterdi. Göynük'e gelip de Şevket amcanın davetine icabet edenlerin yazdıkları hatıralarla dolu defterler, onlarca... Sonra fotoğraflar... Çok farklı illerden hatta ülkelerden insanlar Şevket amcanın mütevazı hanesinde bir aradaydılar. Şevket amcanın ailesi, çocukları var mı bilmiyorum ama o defterler, fotoğraflar tüm yaşamıydı sanki. Onu hayata sınımsız bağlarla bağlayan; günlerini, varlığını anlamlı kılan çok kıymetli emanetlerdi. Evet öyle diyordu, sahip olduğu birkaç özel eşyasını da paylaşırken aynı ifadeyi kullanmıştı: EMANET. Ne güzel bir kelime, mülkiyet içermeyen ene kokmayan... Şevket amca nezdimizde bu kadar değerli kılan bu halleriydi belki de. İddiasız, samimi, münezze ama koruyan, gözetken, kararlı... Öğrencilerimizin ısrarına rağmen hatıralarına zarar geleceği endişesiyle odasının kalabalıklaşmasına izin vermedi. Defterlerini bizimle paylaşırken çocukları gibi sevdi onları titreyen elleriyle, gözlerinde merhamet damlaları: "Bakın." dedi. "Bu yazıyı yazan İstanbul'dan bir edebiyat öğretmeni, ne güzel yazmış inci gibi..." "Defterlerin sayfalarını çevirdikçe anladık ki çeşitli mesleklerden yüzlerce kişi buraya uğramış, tanışmış Şevket amcayla..."

Meslekleri insanları dönüştürür mü ya da insan zamanla mesleğinin örtüsüne bürünür mü?

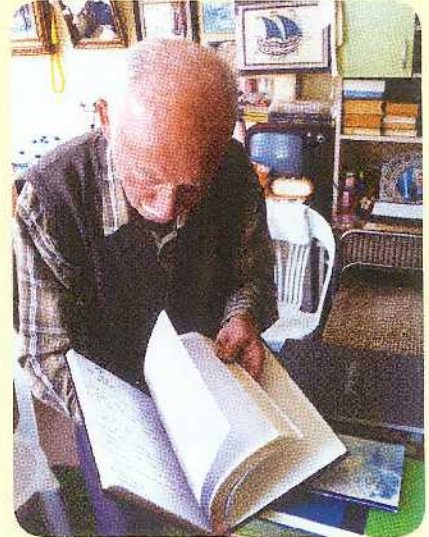
Anahtar bir mahrem eşya, kişiye özel... Saklanması, muhafaza edilme-

si gerekir emin ellerde. Kapıları açar, paylaşımlar, yaşanmışlıklar için ve yine kapıları kilitler mahremiyetler, emniyet duygusu için...

Şevket amca da Göynük'ün anahtarları sanki... Davetleri, defterlerine düşülen hatıralar, muhabbeti açık kapısı... Anılarına olan hassasiyeti, evine herkesi davet etmeyişi kapalı kapısı... En önemlisi de o güzel, buğulu gözleriyle, Amin diyerek mühürlediği dualarıyla gönlümüzün kapılarını bir çırpıda açivermesi...

Şevket amca yılların çilingiri... Evinin alt katı anahtar dükkanı. Ekmek teknesini de paylaştı bizimle, irili ufaklı, eski yüzlerce anahtar, demirden, bakırdan eşyalar, kimi hurda denecek levazimat... "İnce işçiliktir beceri ve dikkat gerektirir." derken bakışlarında biriken ıslıttan mesleğinin de onun hayatının en önemli kıymetlerinden biri olduğunu öğretiyoruz. Doksana yaklaşan yaşına, titreyen ellerine ve ağır işiten kulaklarına rağmen aşkla tuttuğu kaynak aletinden anlıyoruz ki can emanetini teslim etme vakti erişene, güzel atına binip bu diyardan asıl yurduna avdet edene kadar bu dükkan hayatiniyetini yitirmeyecektir.

Şevket amca... Kimilerine göre hayal dünyasında yaşayan bir divane, kimilerine göre yaşı kemale ermiş bir anahtarcı, bizim içinse Göynük'ün kapılarını gerçek anlamıyla dünyaya açan bir gönül çilingiri...

Güzel Bir Gün...

Sabahın ilk ışıklarında okula geldik. Gezi arabası oldukça kalabalık gözüküyordu. Bunca insanın bu saatte kalkıp gelme amacı; doğaydı. Gezmek ve eğlenmekti aynı zamanda... Biz arabaya yerleştik, araba kalkmak üzereydi. Uykunun olması haricinde mutluydum. Çünkü doğaya gidiyorduk ve yanımda çok sevdiğim arkadaşlarım ve öğretmenlerim vardı. Yolda biraz uyuklayıp müzik dinledikten sonra; Göynük'e vardık. Oraya daha önce gittiğimi fark ettim. Orası küçük bir kasabaydı. Kasabanın merkezi denebilecek bir meydanı, biraz yanında çarşı-pazar vardı. Bir de meydanın ortasında, köprüünün altından şırıl şırıl akan akarsu... Akarsunun yanındaki çay bahçesine oturduk. Ve bir simit, bir çaya talip olduk. Kasaba oldukça sessizdi. Sessizliği su sesi bozuyordu sadece. Sakin bir yere benziyordu. Masadan kalktığımızda bir köpek gördüm. Attığım simit ve ekmeğin kırıntılarıyla onu peşime taktım. Her ne kadar öğretmenlerim bu duruma kızsada... Hayvanları seviyordum.

Şimdi sırada kasabayı kuşbakışı gören saat kulesi vardı. Oraya çıktık ve köpek hâlâ peşimizdeydi. Kuleden aşağı inerken yanlarda küçük evler vardı. Kapılarının açık olması Elif'le benim dikkatimizi çekmişti. "İnsanlardaki güvene bak, hadi alkışlayalım." dedim Elif'e, biraz da şaka yaparak. Eve dönüp alkışlamaya başladık. Pencereden bizi gören Fatma Teyze dışarı çıktı. Ve bizimle muhabbet etti, hiçbir yabancılik çekmedi. Gezgincilere alışık gibiydi...

Vildan hocaya bu güzel davranışımızı söyleyip, onu da tanıştırdık. Ve yolumuza devam ettik. Bu arada saat kulesinin orda tanıştığım; 7. sınıftan Şevval'i de çok sevmiştim.

Aşağı indik. Biraz çarşı-pazar dolaştık. Ve öğretmenlerimizi çilingirci Şevket amcanın yanında bulduk. O, ziyaretçi defteri tutan, hatıralara önem veren bir amcaydı. Sonra yeniden arabaya bindik. Göynük turumuz boyunca "Dedektif" adlı köpeğim hep yanımdaydı. Her ne kadar arkadaşımın getirdiği börekleri yese de...

Çubuk Gölüne doğru yola koyulduk. Yol biraz uzundu ve zor bulundu. Ama sonunda oraya ulaşmanın sevinç gözlerimizden okunuyordu. Ben büyük bir heyecanla otobüsten atladım. Gölün yanına inmiştik, göle birkaç taş attım.

Veee; artık uzun, zorlu, maceralı, keyifli yolculuk bizi bekliyordu! İlk önce köy yollarından çıktık. Köy yollarında yine 2 tane köpek bulduk ve peşimize taktık. Biraz ısındıktan sonra enerjimi topladım ve hızlanmaya başladım. En öne geçip herkesi geride bırakınca, yanımda az önce tanıştığım Şevval'i ve en yakın arkadaşı Meryem Ceyda'yı gördüm. Hoş insanlara benziyorlardı, sevmiştim onları tanımadan... Onlarla yürümeye başladım. İşte o zaman öğrendim: sakın gözükken Şevval meğerse çok çılgın biriymiş. Benden enerjik çıktı, arada bir onlara yetişmekte zorlanıyordum. Yolda beni cezbeden koskocaman papatyayı kopardım ve aklıma ilk olarak Vildan hoca geldi, sonra da küçükken anne-babama çiçek toplayışım... Çok önde olmama rağmen o kadar yolu yürümeyi göze almıştım ben Vildan hoca için. Onun gözünde gördüğüm bir parça mutluluk, değeri her şey. Şevvaler ne kadar en önde olmaya hırslıysa da onları dinlemeyip bir koşuda verip geldim. Mutlu olmuştum şimdi. Yoluma devam edebildim. Biraz nefes nefese kaldıktan sonra yine bir çiçek gördüm ve aynı işlemi tekrar gerçekleştirdim. Ve sonunda yoluma bitkin bir şekilde devam ettim.

....
Zaman geçti ve zar zor da olsa yaylaya ulaştık. Yayla tepeleriyle doluydu. Kafamı çevirdiğimde; hep hayal ettiğim tepeden yuvarlanma macerasını gerçekleştiren Şamil'i gördüm. Hep maceraya hazır olan Şevval'i bu maceraya davet ettim. Yuvarlandık... Harika bir duyuydu! Bir hayalim gerçek olmuştu. Biraz ilerledik. Ve bu sefer aklıma çimenlerde takla atma fikri geldi. Uzun zaman olmuştu takla atmayalı. Eskisi gibi olmasa da takla attım. Biraz nostalji yaptım. Nasıl olsa çimen... Her istediğini yapabilirsin. Yaylada biraz yürüdük. Gördüğüm her uçurumdan atlayışım geliyordu. Sonra korkup vazgeçiyordum.

Bir an vardı ki, unutulması imkansız: Vildan hoca Hümeysra hocayla kol kol laydı. Ben Vildan hocanın koluna, Elif de Hümeysra hocanın öbür koluna girdi. Bildiğim kadarıyla; Hümeysra hoca Elif'le çok iyi anlaşıyordu. Ben de Vildan hocayla.. Onlar en iyi arkadaşlar. Biz de Elif'le.. Onlar başladılar türkü söylemeye. Harika söylüyorlardı. Şu doğada biraz müziğe ihtiyacımız vardı. O anı defalarca yaşa-

yabilirdim. Hem de defalarca. O mutluluk...

Biraz yaylada tepeleri aştıktan sonra, depremler yüzünden oluşan Sülüklü Göl'ü tepeden gören bir yere geldik. Uçurum gibiydi. Karşımızda koskoca bir çam, aşağıda sisten başka bir şey gözüküyordu. Her yer bembeyazdı. Gölü göremediğimiz için üzülmüştük. Ağacın önünde sinema salonundaki gibi sıra sıra oturduk. Çantamızdan çıkan ne varsa atıştırdık. Ve sisin biraz kalktığını gördük. Heyecanla uçurumun önünde beklemeye başladık. Neyse sonunda sis tamamen açıldı, ve mutlulukla fotoğraf çekildik. İşte doğa böyleydi; sürprizlerle doluydu. Oradan kalktık, dönüş yoluna koyulduk. Yağmur yağmaya başladı. Ve perişanlık hallerimiz başlamıştı artık. Şamil sağolsun, hırsını başıma geçirdim. Bu arada biz Şamil'le çok benziyorduk, onu fark ettim. Aynı enerji, aynı çılgınlık! Yürümeye başladık. Yağmurun ve yokuş aşağı inmenin zorluğuyla karşılaştık. Ayakkabılarım yüzünden kaç kere kaydım ve düştüm... Sayamadım. Ayakkabılarım mahvoldu. Artık düşmekten yorulmuştum...

Dönüş yolunda yağmurdan ıslanan çimene oturup azıcık kafa dinledim. Doğa büyüsunü bana yapmıştı. Bulutlar ağılıyordu. Ben de hüzünlenmişim. Ağaçlar, büyük bir ahenkle hışırdıyordu. Dans ediyordu yapraklar, rüzgârın etkisiyle. Yalnızlık güzeldi derken... Yanıma arkadaşlarım geldi. Yeniden dünyaya döndüm. Sızlana sızlana, başımın ağrısını çekerekten yürümeye devam ettik. Yorgunluktan bıçare düşmüşken herkes, sonunda Sülüklü Göl'e geldik. Orada Elif'le ben balık tutan amcaları gördük. Onlardan biraz taktik öğrendik. Onlara şans getirmişiz, art arda balık tuttular. Sülüklü Göl'de yolculuğumuz son buldu. Sanırım yaklaşık 10-15 km yürümüştük. Ve bu yolculuk boyunca 2 köpek yanımdaydı. Bugün köpeklerden yana şanslıydık, nereye gittiysek bizi bırakmadılar. Arabaya da alamadık. Umarım evlerini bulmuşlardır...

Biz arabaya bindik, yola koyulduk. Gezi güzeldi. Yorgunluk ve doğanın sürpriz oyunları için tuzu biberiydi. Asıl onları anıları oluşturan... Anı süsleyen onlardı...

Doğa Okumaları

Dağın İçinde

Herkesin içinde bir dağ vardır. Ya o dağın içinde aczini, fakrını anlayıp huzura erersin ya da dağın içinde kaybolup gidersin.

Dağa çıkmak, zirvelerden dünyaya kuş bakışı bakmak, zorlukları başarmak, isterse insanın neler yapacağını dillendirmek gibi içten olmayan, sırrı olmayan, hırslı olan cümleler sadece içindeki dağa çıkamayanlara has acı bir durum...

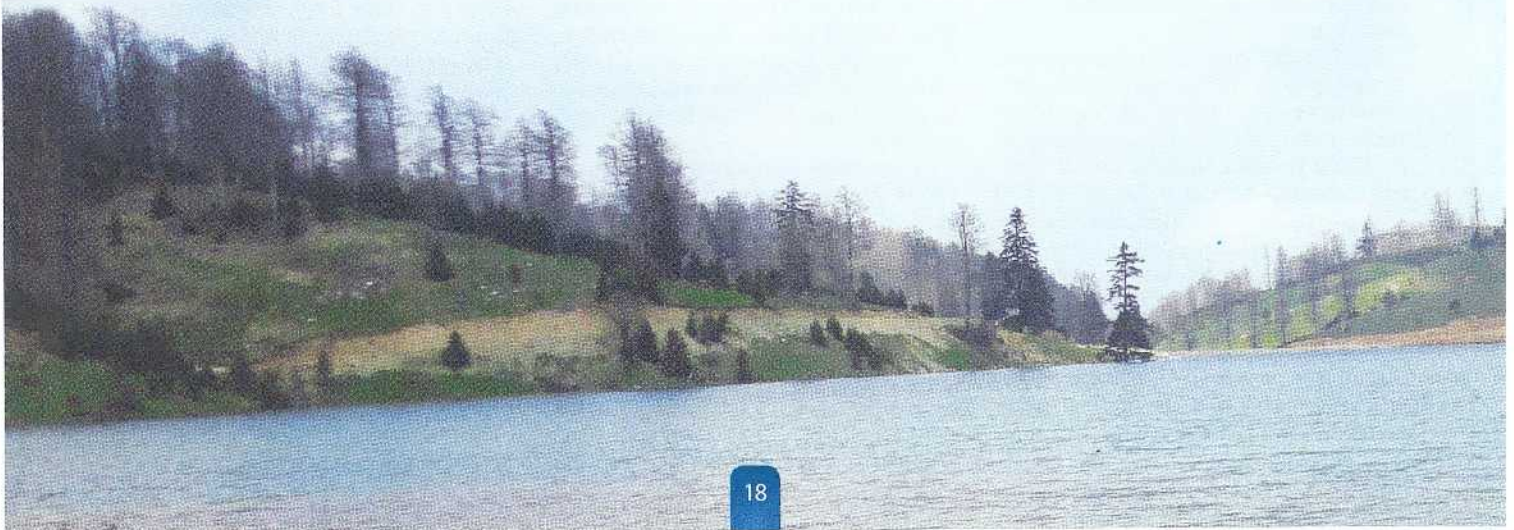
Zirve, başarmak, ekip ruhu... Hayır, bunları duymak isteyebilir birçokları ama ya dağda olmak, bu duygu na-

sıl ifadenmeli? Zirveye bizi taşıyan adımlarımız gibi harfler de birleşsin, anlatsın yukarıda neler oluyor. Başarı odaklı tüm algıların zirveye yüklediği anlam zirvelerde anlam-sızlaşır. Bakmasını bilene elbette. Ne kadar küçük ama ne kadar önemli bir misafir olurur insan dağ için, içini dışını dökmek ister her an her şey olabilir diye tedbir alır. Bazıları gerekli de ama dağın kendini okutmak istemesidir mesele. Kimi kendi sesinden duymaz, kimi başkalarının sesinden ama bazıları sessizliği seçerek yüksel-

menin yanında incelebilir. Öyle alışır ki insan birkaç gün daha kalsa dağlardan inemeyecekmış gibi olur. Hazır medeniyetin dışları arasından kurtulmuşken...

Dağlarda okumanın, dağın dediklerini anlamının bazı ayrıntılara anlamlar yüklemekle kolaylaşacağı kanaatindeyim. Mesela irtifadan kaynaklanan rahatsızlıklar var. Acele etmemeli, yediğine içtiğine dikkat etmeli, antrenmanlı olmalı insan, bu görünen tarafı olayın. Yani dağın bir de diğer tarafı var hani başarınca

Hüseyin KILIÇASLAN

yükseklerde görmek kendini diye bir şey var ya da başkaları tarafından konduğun, inemediğin, yüksekler rahatsız etmez mi hazırlığı olmayan insanı? Eski hayatlarını mumla arayan, sadeliği, inceliği kaybetmiş nice irtifazede yok mu? Düşünce aleminde hazırlığı zayıf olanın yükseltilelerle başa çıkmaları ne telaşlıdır.

Geride bıraktığına eski halinle dönemeyecekmişsin gibi gelir. Hoş dönüş de öze iniş gibi olduysa seni bekleyen dünyaya değişmeden inemezsin zaten. Denge sihirli kelime,

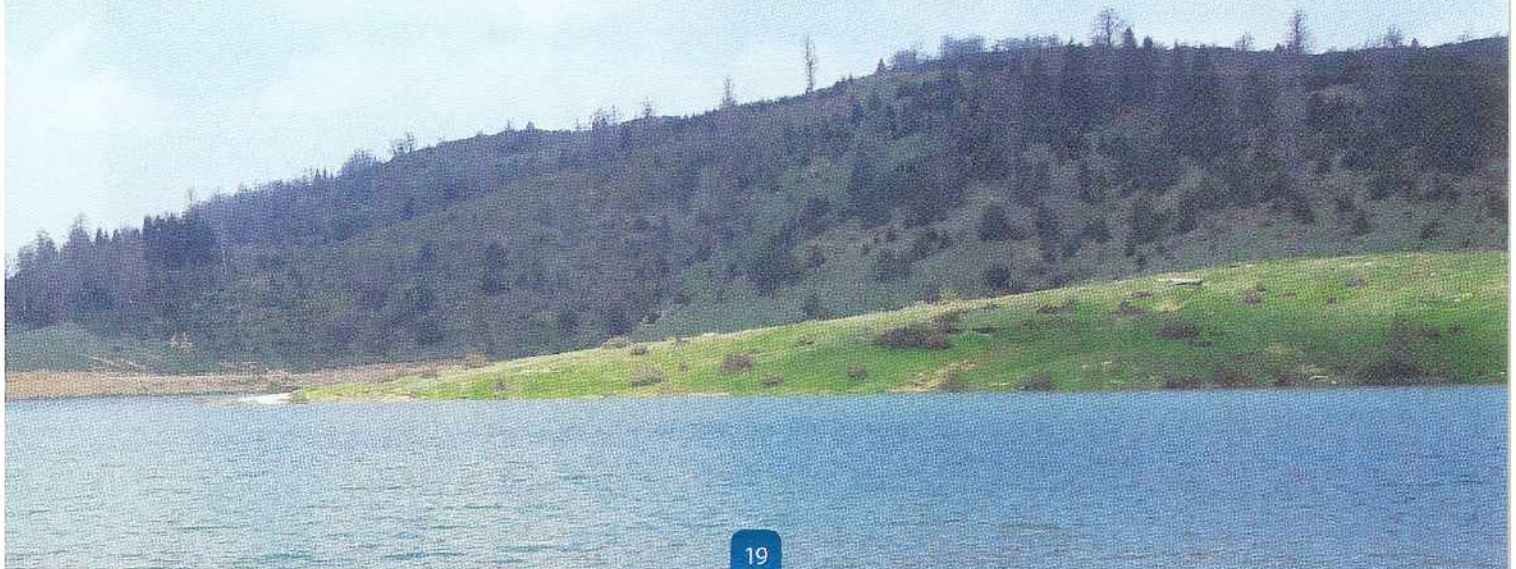
uyum sağlamak için acele etmemen gerekir hem çıkarken hem inerken, hem giderken hem dönerken.

Dağlara çıkacak insana sana kendini anlatacak bir yer var demişler de öyle bir iştiyak uyanmış sanki. Değilse zaten zirve, başarmak, ekip ruhu falan filan dökülen cümleler...

Yükseklerde seyrettiğiniz şey sadece başarınız değilse içinizi seyrin verdiği huzur kaplar dalarsınız uzaklara. Misafirligi boyunca ev sahibi tarafından güzel ağırlanmış iyi bir konuk gibi... Dinlersiniz rüzgar ne diyor, o

kadar yüksekte bir kayanın altındaki uğurböceği ne diyor, modern alginin hazırladığı birçok ekipmanla gitmiş, tedbirin en alası alınmışken bir yerlere kadar abartmamak gerektiğini söylemiyor mu kayıp iki koyununu soran çoban?

Hala anlamakta zorlanır ise insana düşen güzelce susmak... Ki içi genişlesin insanın, mana girebilecek yer bulsun.

Türküleri Okumak

Türküleri Okumak ve Anlamak

Türkü okumak, insanın yüreğini ferahlatan, Türklüğünü hatırlatan, Anadolu'nun derinliklerinden gelen, duygusal bir o kadar milli duyguları yansıtan, bir nevi ihtiyaçtır aslında.

Manevi olarak; Türkü okurken, eğer içten bir şekilde okuyorsak, sözlerinin ne zorluklarla yazıldığını, Anadolu kadınlarının çektiği eziyetleri, Mehmetçiklerin savaşlarda neler hissettiklerini anlarız. Kimi bir yavrusu öldüğünde yazılmış, kimi sevdiğine

kavuşmadığı zaman. Türkü okumak bizlere, yurdumuzun zenginliklerini, büyüklerimizin başından geçen deneyimleri yansıtır, hatırlatır. Popüler kültürden uzaklaştırıp, içimizdeki duyguların depreşmesine, şu an çok güzel bir vatanı yaşadığımız için bizi şükre yöneltir. Okuyup, o zorlukları hissettikten sonra şu anda rahat bir şekilde yaşayabildiğimiz için şükreder, bizi Yaradana, Rabbimize yöneltir. Anadolu insanının çektiği sı-

Hatice Kübra ÜNER 7-A

kıntılarının en güzel anlatılma biçimidir türküler.

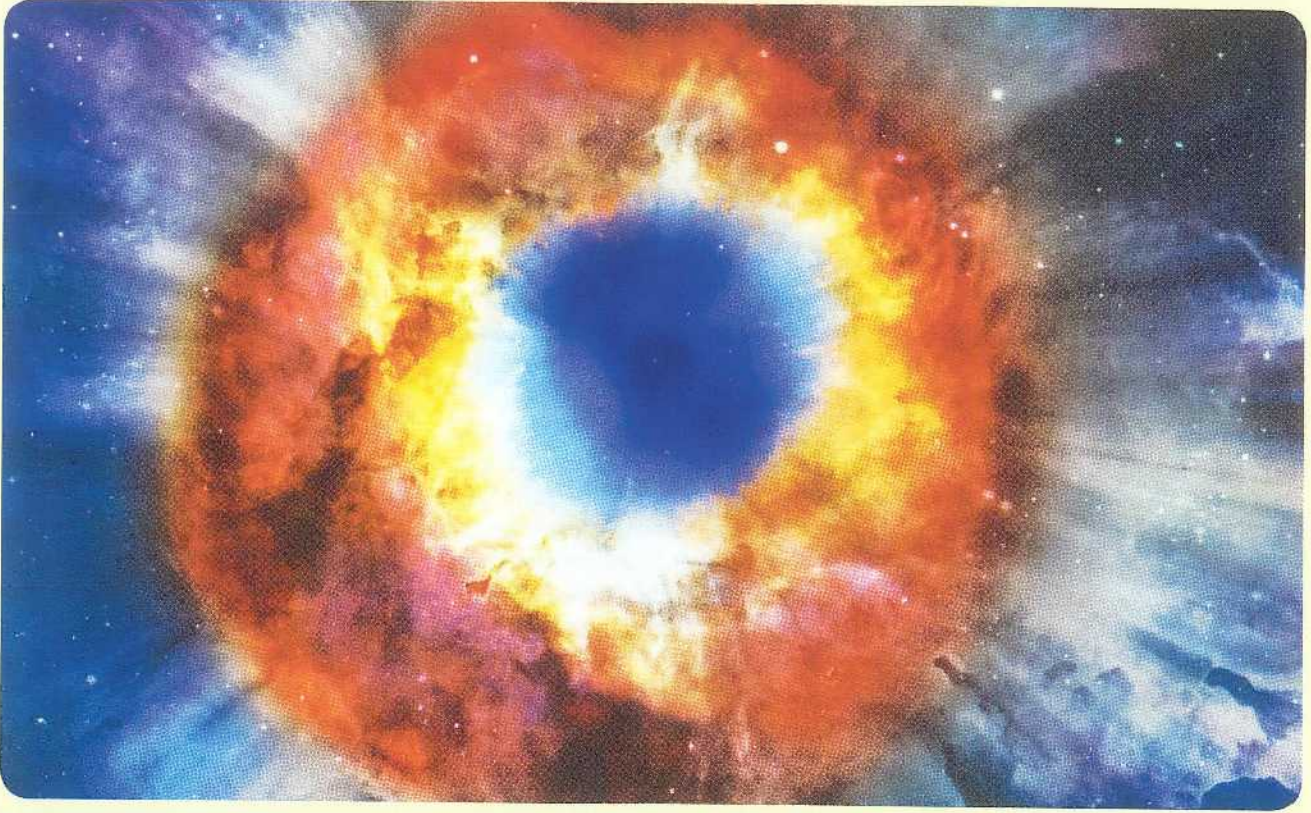
"İnsanların türküleri, kendilerinden güzel, kendilerinden umutlu, daha uzun ömürlü kendilerinden. Sevdim insanlardan çok türkülerini. İnsansız yaşayabildim, türküsüz hiçbir zaman. Hiçbir zaman beni aldatmadı türküler de. Bu dünyada yiyip içtiklerimin, gezip tozduklarımın, görüp işittiklerimin hiçbir, hiçbir beni bahtiyar etmedi türküler kadar."

Türkü Gecesi

Müzik Kulübünün gerçekleştirdiği Türkü Gecemizi izleyenler güzel anlar geçirdi. Müzik Öğretmenimiz Umur BERBEROĞLU'nun sesi ve tulumu ile duygulu dakikalar yaşattığı geceye halk oyunları ekibimiz de renk kattı.

Bilim Okumaları

EVRENDE YOLCULUK-Evrenin İlk Anı

Mustafa Ali AYKOL 7-B

Evimiz olan Dünya'nın, ısı ve enerji kaynağımız Güneş'in ve gökyüzünü süsleyen yıldızların içinde bulunduğu uçsuz bucaksız boşluğa "evren" adı verilir... Biz insanlar şimdiye kadar bu evrenin sadece %10'unu bilebildiğimizi düşünüyoruz. Ama evren bizim sandığımızdan çok daha büyük de olabilir. Düşünün aklın hatta hayalin bile anlayamadığı uçsuz bucaksız bir boşluk... Bu evren hakkında aklımıza gelen ilk düşünce "Acaba bu dev evren nasıl oluşmuştur?" oluyor.

Eskiden insanoğlu uzay hakkında çok az şey biliyordu. Çünkü o zamanlar gökyüzünü incelemek için geliştirilmiş aletler bugünkü kadar büyük ve kullanışlı değildi. Bu nedendendir ki insanların evrenin oluşumuyla ilgili çok yanlış düşünceleri vardı. Bu düşüncelerin içinde en yanlış olanı ise, kuşkusuz evrenin hep var olduğunu zannetmeleriydi. Yani bazı bilgisiz insanlar, evrenin bir başlangıcı olmadığını; her zaman var olduğunu söylüyorlardı.

Evrenin bir başlangıcı olmadığını iddia etmek, çok saçmadır. Evrenin

ya da okulunuzun bir yapılış tarihi, annenizin, babanızın ve tabii sizin de bir doğum tarihiniz vardır. Yani canlı ya da cansız olsun, Allah her şeyi belirli bir tarihte ortaya çıkarmıştır.

Evrenin de her varlık gibi bir başlangıcı vardır. Evren yoktan var edilmiştir. Bu da bize evreni yoktan var etmiş sonsuz güç sahibi bir yaratıcının var olduğunu gösterir. O yaratıcı biz insanları ve diğer tüm insanları da yaratmış olan Allah (C.C.)'dir.

Evrenin Yaratılış Anı:

Evren milyar kere milyarlarca yıl önce, iğne deliği kadar küçük bir (0 hacimli) noktanın patlamasıyla oluştu. Patlamayla parçalar oluştu ve bu parçalar birbirinden uzaklaşarak dağıldılar. Dağıldıkça evren büyüdü. Evreni ve içindeki gök cisimlerini oluşturmaya başladılar.

Evrenin oluştuğu patlamaya bilim insanları "Büyük Patlama" adını verdi. Ancak burada çok ilginç bir sır vardır. Patlamalar her zaman çevreye çok büyük zararlar verir. Örneğin bir volkan patlaması; böyle bir patlamanın sonucunda var olan düzen

bozulur örneğin evler yıkılır, ağaçlar devrilir. Büyük patlama ismini verdiğimiz bu patlama ise milyarlarca volkan patlamasından daha büyük bir patlamadır. Ama diğer tüm patlamaların tersine bu patlamanın sonucunda evren oluşmuştur. Yani her şey rastgele etrafa saçılmamış, belli bir düzen içerisinde harika bir uyum yakalanmıştır. (Ki o uyum hala devam etmektedir, ve evrenin sonuna kadar da sürecektir.)

Peki Büyük Patlamadan sonra bu mükemmel düzen nasıl oluşmuş olabilir?

Bu sorunun cevabı çok açıktır. Büyük bir patlamayla evreni yoktan var eden Allah'tır. Tabi ki evrendeki o mükemmel dengeyi sağlayan da O'dur. Evrendeki düzen, Allah'ın sonsuz güç ve bilgisinin kanıtıdır. Allah bu gerçeği kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerim'de şöyle açıklıyor:

"Allah, gökleri ve yeri hak olarak yarattı. Şüphesiz ki bunda, inananlar için bir delil vardır."

(Ankebut Suresi 44)

Pencere Yazıları

Hoşgörü Bahçesinde Yeşeren Dostluk Öykü

Hatice Kübra ÜNER 7-A

İstanbul 08.30

"Ne güzel bir sabah değil mi anne-ciğim?" Balkonda sabah serinliğinde tostunu yerken annesi de yanında çay içiyordu. "Evet kızım bence de çok güzel bir sabah." diye cevap verdi annesi. Begüm, genelde sabahları erkenden kalkar, evdekileri de kaldırırdı. On üç yaşındaydı ve İstanbul'da yaşıyordu. Ayrıca insanlara saygılı, hoşgörülü davranmaya çalışırdı Begüm.

Gününün verimli geçmesini erken kalkmaya bağlardı. Tostunu yedikten sonra saatine baktı ve geç olmaya başladığını fark etti. Saat sekiz buçuktu. Hazırlanmak için odasına doğru ilerledi.

Giyinirken de odasının çok dağınık olduğunu fark etti. Ama şu an vakti yoktu ve çıkması gerekiyordu. "Akşam gelince toparlarım." diye düşündü ve annesine seslendi: "Annecim ben çıkıyorum servisim gelmiştir." Merdivenlerden inerken annesinin sesini duydu. "Akşama görüşürüz tatlım."

Okula geldiğinde, öğretmen sınıfa henüz gelmemişti. Sırasının üstünde bir not vardı. Çantasını sıraya bırakıp notu açtı ve içinden güldü. Notta: "Bu sınıfta istenilmediğini hala anlamadın. Artık sınıfta kendini iyi göstermeye çalışma." yazıyordu. Altında isim yazmıyordu ama Begüm bunu yazanın kim olduğunu hemen anladı ve sınıfa döndü. "Bu kadar güzel bir güne beni böyle başlattığınız için çok teşekkürler. Başka hiçbir şey söylemiyorum."

"Bunu biraz sert söylemiş olabilirdi ama o kadar üzülüyüştü ki; dokunsalar ağlayacaktı sanki."

Bunu duyan herkes sessizleşti ve nattan haberi olmayanlar Begüm'ün başına toplandılar. Begüm de montunu asmak için, notu arkadaşlarına verip oradan ayrıldı.

Sakarya 09.45

O notu sırasının üstünde gördüğünde gerçekten çok şaşırılmıştı. Elif'in sırasının üstünde de, aynı Begüm'ünki gibi bir not vardı. Ve onun notunda

da şunlar yazıyordu: "Sınıftaki en iyi kalpli kız olman, seni dünya güzeli yapmıyor. Ben senden çok daha güzelim. Güzel olmaya çalışma. Çünkü başaramıyorsun." Elif on üç yaşında, Sakarya'da yaşayan, cana yakın ve sevimli bir kızdı. Böyle bir notu sırasında gördüğünde hem şaşırılmış hem de üzülüyüştü. Fakat bu notun altında isim yazıyordu. Elif'in de tahmin ettiği gibi Selen'di. Sınıfta böyle düşünülmesini hiç istemezdi ama bu durumun neden buralara geldiğini de bilmiyordu. Sınıfa hiçbir şey söylemedi. Sessizce sırasına oturdu ve düşünmeye başladı. Sebep arıyordu tüm bunlar için ama Elif onlara hiçbir şey yapmamıştı. Öğretmene söylesem mi, söylemesem mi? diye düşündü ve söylememeye karar verdi. Aklından: "Acaba bu sıkıntıları sadece ben mi çekiyorum? Eğer çeken kişiler varsa tanışıp dertleşmek çok isterim. Ama dünyada Selen'e benzer bir kişi daha olacağını zannetmiyorum." diye geçirdi. Aslında komik ve çocukça bir durumdu. Elif hiçbir zaman "güzel" olmaya çalışmamıştı ki!

İstanbul 11.30

Begüm içinden: "Bu notu yazan kişinin Buse olduğuna eminim. Çünkü nattan haberi olmayan herkes hemen başıma toplandı. Bir tek o gelmedi. Ayrıca bunu tahmin etmek için müneccim olmaya da gerek yok. Bir yıldır yapmadığı şey kalmadı." diyordu. Sonra birden: "O bana böyle yapıyor diye ben de ona öyle yapmayayım değil mi? Kendine gel Begüm. Senin hayat ilken: "Sana ne yapılırsa yapilsın, sen iyi olansın!" Bunları kendine hatırlattıktan sonra kitaplarını yerleştirmek için dolabına doğru ilerledi. Bu sırada yanına Buse geldi. Begüm bugüne olan ödevler neydi? Sen genelde düzenli yaparsın ödevleri." Begüm ne olduğunu anlamamıştı. Daha bu sabah bu kız "Sınıfta istenilmiyorsun." diye sırasına not bırakmıştı. Ne olmuştu birden. "Acaba güvensen mi?" diye geçirdi içinden

Begüm ve güvenmeye karar verdi." İngilizce ödevi vardı sadece. Bir tane hikaye okuyup çevirecektik." Begüm, Buse ile, o iyi olduğu zaman iyi, kötü olduğu zaman da kötü olmaya karar verdi. Çünkü diğer türlü mesafesini koruyamıyordu

Sakarya 13.30

Elif o gün, son dersi ipe çekiyordu. Bir an önce eve gitmek istiyordu. Günün böyle geçeceğini hiç tahmin etmemişti. Neyse ki, şimdi beden dersine gireceklerdi. Beden dersinde voleybol oynamayı çok severdi. Ders zili çaldığında, Elif hemen beden eğitimi öğretmenin yanına gidip ondan top istedi. Öğretmen: "Sen bu anah-tarı alıp dolaptan voleybol topunu alabilirsin. Koşarak dolabın yanına gitti Elif. Filenin oraya geldiğinde, sınıfın bütün kızları oradaydı. "Ben voleybol oynamak istiyorum. Hep birlikte oynayınca daha zevkli oluyor. Ne dersiniz? Kızlar konuşmaya başladı." Ben de sizinle oynayabilir miyim? Herhalde sorun olmaz." dedi Selen. Elif birden heyecanlanmıştı. Galiba Selen onunla iyi geçinmek istiyordu. "Tabii ki. Neden olmasın? Sen karşı takımda ol bence." bunları söylediğine kendisi bile inanmamıştı Elif. "Tamam." deyip hemen söylenilen yere geçti Selen. Elif de topu atarak oyunu başlattı. Aradaki buzların erimesine sevin-yordu. Elif Selen'le iyi geçinmeyi çok istiyordu.

İstanbul 14.00

"Çocuklar bugün size yeni bir konudan bahsedeceğim. Umarım ilginizi çeker. Ben duyunca çok heyecanlandım. Türkiye'deki birçok şehirden okul müdürleri, geçen gün bir toplantı yaptılar. Ve ülkedeki kardeşlik, arkadaşlık duygusunu artırmak amacıyla bir uygulama başlattılar. Sizler diğer şehirlerdeki arkadaşlarınızla mektuplaşabileceksiniz. Sizin kura ile belirlediğiniz bir kişiyle arkadaş olacaksınız. Bu konunun detayları bize de verilmedi. Detaylı bilgi isteyenler, okul müdüründen bilgi alabilirler. Bu yapı-

lan toplantıda hangi okulların kura çekeceği de belirlendi. Bizim okulumuz da kura çekecek okullar arasında. Çıkan sonuçlarla ilgili olarak okul müdürleri son bir toplantı daha yapacaklar ve iki gün içinde arkadaşınızla mektuplaşabileceksiniz. Şimdi biz kurayı çekmeye başlayabiliriz. İlk olarak Buse. Senle başlayalım. "Tabii hocam, çekiyorum..." O, kağıdı çekerken, Begüm de Buse'den o kadar da nefret etmediğini fark etti. Buse ona iyi davrandığı zaman, çok iyi bir arkadaş olabiliirdi ama kötü davrandığında da çekilmez oluyordu. Buse'ye çıkan isim de bu sırada belli olmuştu. "Sakarya, Selen Kuş" herkes alkışlamaya başladı. "Umarım sabırlı bir kızdır." diye içinden geçirdi Begüm. "Haydi Begüm sıra sende. "Begüm çok heyecanlanmıştı." Öğretmenim elim titriyor galiba. "Sakarya, Elif Saraç" Begüm kızın ismini sevmişti. "İnşallah dertleşebileceğim bir kızdır." dedi içinden.

Sakarya 15.00

"Evet çocuklar işte böyle. Umarım mektup arkadaşlığı sizi de heyecanlandırmıştır. Şimdi diğer okullardaki arkadaşlarınız kura çekiyorlar. Ben size iki gün içinde haber vereceğim. Sizi hangi arkadaşınız çektiyse, mektuplaşmaya o başlayacak." diye açıklama yaptı Burcu Hanım. Elif bu durumun iyi olacağını düşünüyordu. Bu sırada Selen, yanına geldi ve: "Sence iyi olacak mı bu uygulama? Ya anlaşamayacağımız biri çıkarsa." diye sordu. Elif çok şaşırılmıştı. Bir kızın bir gün içerisinde nasıl bu kadar değişebileceğine akıl sır erdiremiyordu. Ama o ona kötü davranmayacaktı. Bilmiyorum ki. Öğretmen açıklamasında, hani kardeşlik, arkadaşlık kavramlarını yerleştirmek için dedi ya." Selen hiçbir şey söylemeden oradan ayrıldı. Elif içinden: "Ben bu kızı gerçekten hiç anlamıyorum." diye geçirdi.

BİR GÜN SONRA

İstanbul 11.30

"Çocuklar, sonuçlar beklediğimizden de erken geldi. Evet, ilk mektubu siz atacaksınız. Mümkün olduğu en kısa sürede atmaya çalışın. Çünkü arkadaşlarınız ilk mektubu sizden bekliyorlar. Size güveniyorum. Güzel arkadaşlıklar kurun tamam mı? Haydi

iyi dersler. "Zil çaldıktan sonra Begüm hemen defterine bir şeyler yazmaya başladı. Detaylı adresi öğretmen küçük kağıtlarla dağıtmıştı." Merhaba, ben Begüm Şirin. Seni henüz tanımıyorum ama çok merak ediyorum. Ben on üç yaşındayım ve 7. Sınıfa gidiyorum. Mektup arkadaşlığını çok sevdim. Seni tanımadığım için yazacak da pek bir şey bulamıyorum ama sana okulumdan ve kendimden bahsetmek istiyorum. Ben yazı yazmayı ve kitap okumayı çok severim. İkizler burcuyum ve insanlara hep saygılı, hoşgörülü davranmaya çalışırım. En azından son bir yıldan beri. Sağ olsun bir arkadaşım bana çok güzel bir şekilde öğretti. İlk mektupta belki bunları anlatmak doğru değildir ama yine de paylaşmak istiyorum. Bu bahsettiğim kişi bir yıldan beri benimle uğraşır ve beni sürekli sinir etmeye çalışıyor. Ama ben ona inatla iyi ve güzel davranmaya çalışıyorum. Böyle devam edersem bir gün onun da bana iyi davranacağını düşünüyorum. Hoşgörü her şeyi başarabilir. Umarım bunları okurken sıkılmazsın. Diğer mektuplarımda da uzunca konuşuruz zaten. Şimdilik bu kadar yeter. Senden mektup bekliyorum... BEGÜM.

"Olmuştur herhalde." diye düşündü Begüm, mektubu katlarken. Buse yanına geldi. "Hayırdır, hemen yazdın mı mektubunu? Ben akşama yazacağım. Neyse ben kantine gidiyorum. Benimle gelmek ister misin?", "Tabii neden olmasın?" diye cevap verdi Begüm. Buse birden Begüm'ün koluna girerek onu kantine sürüklemeye başladı.

Sakarya 12.30

"Hocam şimdi zil çalacak, biz erken çıksak yemeğe?" diye bir teklifte bulundu Emir, ama öğretmen hayatta çıkarmazdı. Zil çaldığı gibi bütün okul yemek sırasına koştuğundan çok fazla sıra oluyordu. Tabii bu durumda Elifler de koşarak çıkmak zorunda kalıyorlardı. Bu onlar için kötü bir durumdu. Çünkü yemeklerini çok geç alıyorlardı. "Hocam zil çalıyor, çıkabilir miyiz?" Öğretmen artık dayanamayıp: "Tamam haydi çıkın." diye seslendi sınıfa. On dakika sonra ancak alabilişlerdi yemeklerini. Bu sürede

sırada beklemişler, sohbet etmişlerdi. Selen de Elif'e çok yakın davranmış, Elif de ona aynen yakın davranmıştı.

Yemek masasında hep birlikte oturdular. Çok güzel yemek yediler. Sohbet çok iyiydi. Herkes birbirine çok sıcak ve içten davranıyordu. Elif çok mutluydu. Selen'le iyi anlaşabildiğine dua ediyordu.

İstanbul 16.00

"Ben geldim anne." Eve gelmeden önce mektubunu postaya vermişti. Eğer mektup hemen yola çıkarsa bugün ulaşabilirmiş Sakarya'ya. "Hoş geldin kızım." Odasına doğru giderken annesine cevap verdi: "Hoş bulduk. Anne mektubumu postaya verdim. Ayrıca sana anlatmam gereken bir sürü şey var." Kıyafetlerini çıkardı. Odasını şöyle bir toparlayıp mutfağa doğru ilerledi. "Anne, bugün çok şey yaşadım." Annesi Begüm'ün dediklerinden hiçbir şey anlamamış olacak ki, "Bir dakika ne mektubu bu?" Begüm annesine bütün olanları anlattı. Buse ile yaşadıklarını ve şu mektup arkadaşlığını... "Kızım ilk önce şunu söyleyeyim, bu mektup arkadaşlığı olayı çok iyi olmuş. Senin adına çok sevindim. Ayrıca Buse ile yaşadıklarında da, sakın sen ona cevap verme. O sana ne yaparsa yapsın, sen sabırlı ol. Çünkü eğer sen de cevap verersen, bu sefer haklıyken haksız duruma düşeceksin ve bu seni daha çok üzecek. Emin ol Buse'nin neler yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor. Yeter ki sen üzülme. Çünkü senin bir kabahatin yok. Tamam mı canım?" Annesiyle konuşmak Begüm'ü biraz olsun rahatlatmıştı. "Tamam annecim. Seninle konuşmak bana da iyi geldi."

Sakarya 18.30

Elif de annesine olan bitenleri anlatıyordu. Ve ne tesadüftü ki Elif'in annesi de aynı şeyleri söylüyordu. O sırada kapının zili duyuldu. "Anne mektup geldi galiba... Şu kargonun fişini imzalar mısın?" Elif birden çok heyecanlanmıştı. "Dayanamayıp açacağım. Umarım mektup arkadaşım kızdır." Mektubu açarken eli titriyordu. "Anne, okudum çok sevimli birine benziyor. Hemen cevap yazacağım.", "Selam ben de Elif Saraç. Aynı yaşıyız. Ve belki inanmayacaksınız ama ben de aynı derdi çekiyorum.

Beni sürekli rahatsız eden bir kız var ve ben de ona hoşgörü ile davranmaya çalışıyorum. O zaman seninle çok iyi arkadaş olacağız. Senden hemen yanıt bekliyorum. ELİF

10 GÜN SONRA

İstanbul 10.00

"Buse lütfen biraz sakın olur musun?" Buse, Begüm'e teneffüste bağırıp çağırıyordu. "Sen benim cüzdanımı nasıl alırsın? Düünden beri kafayı yiyeceğim. Ben her zaman aynı yere koyarım ama bugün yok. Ve sen beni cüzdanımı çantama koyarken görmüştün. Hala nasıl bilmiyorum diyebiliyorsun?" Begüm Buse'yi sakınleştirmeye çabalıyordu ama yapamıyordu. "Buse bak, ben senin cüzdanını falan almadım. Ben öyle şeyler yapmam. Belki çantandan düşmüştür. Farkında değilsin belki ama beni hırsızlıkla suçluyorsun." Begüm bunları Buse'ye anlatmaya çalışırken gözünden yaşlar süzölmeye başladı. Buse de biraz sakınleşmiş oldu ama hala aynı şeyleri söylüyordu. Begüm çok üzölmüştü. Fakat sakın olmaya çalışıyordu. Hemen lavaboya doğru koştu ve yüzünü yıkadı. Allahtan çok ağlamamıştı da gözlerinde ve yüzünde kızarıklık yoktu. Begüm, Elif'in söylediklerini hatırladı. "O sana ne yaparsa yapsın sakın sen üzölme." Annesi de aynı şeyi söylemişti. Bu arada Elif ile Buse on günden beri mektuplaşıyorlardı. Birbirlerini çok iyi tanımışlardı. Hemen hemen aynı özelliklere sahiptiler. Hatta yarın buluşacaklardı. Normalde bu kadar kısa sürede tanışmamaları gerekiyordu ama Begüm ve Elif dayanamamışlardı. Yarın Elif İstanbul'a geliyordu. Tabii bu sırada, Buse ve Selen ile baş etmeye çalışmışlardı. Arkadaşları onları ne kadar üzse de hiçbir zaman hoşgörüden vazgeçmemişlerdi. Çünkü onlar hoşgörünün

her şeyi başarabileceğine inanıyorlardı.

Sakarya 12.30

Elif ve arkadaşları yemeklerini yeni yemişlerdi. Selen ve birkaç arkadaş da ayrı masada oturmuştu. Elif on günden beri, Selen'in ona, bir iyi, bir kötü davranmasıyla uğraşıyordu. "Bakalım bugün kötü gününde mi diye düşündü?" Merdivenlerden inerken arkadaşlarıyla muhabbet ediyordu. Birden arkasından Selen'in sesini duydu. Yanındaki kıza yüksek sesle (yani Elif'in duyabileceği bir sesle): "Galiba yemek sırasında Elif benim önüme geçip kaynak yapmıştı değil mi? Ben öyle hatırlıyorum." dedi ve bunları söyledikten hemen sonra elini Elif'in omzuna koydu. "Sen benim önüme geçmiştin. Benim önüme." diyerek Elif'i merdivenlerdeyken itti. Elif'in ayağı kaydı tam merdivenlerden düşecekken bir arkadaşının elini tutarak, düşmekten zor kurtuldu. "Düşerken çok korkmuştu ve Selen'e sinirlenmişti ama Begüm ile konuşmalarını hatırladı. Selen'e dönüp sadece baktı ve: "Sen bana ne yaparsan yap, o benim bilmediğim emeline hiçbir zaman ulaşamayacaksın." dedi ve sınıfa doğru yürümeye başladı. Ama tabii gözyaşlarını da tutamamıştı. Selen ise merdivende öylece kalıp, "Bu kız bana hep iyi davranıyor. Ben neden ona kötü davranıyorum? Ne yapıyorum ben?" diye düşündü. Elif de, lavaboya doğru gitti. Yarını düşünerek rahatlatmaya çalıştı kendini.

ERTESİ GÜN

Begüm heyecanla, Elif'i bekliyordu. Onu çok merak ediyordu ve görmek istiyordu.

Onunla bir pastanede buluşacaklardı. Begüm pastaneye annesiyle birlikte gitti, Elif'i beklerken pastanede bir an için Buse'yi gördü ve çok şaşır-

dı. Elif ise babasıyla birlikte İstanbul'a doğru seyir halindeydi. O da Begüm gibi çok heyecanlıydı. "Baba daha hızlı lütfen." diye yalvarıyordu. Arabada şu on beş gün içinde yaşadıklarını düşündü. Selen'in ona yaptıklarını, Begüm'ü...

O sırada buluşacakları pastanenin önüne gelmişlerdi. Koşarak pastaneye girdi. "Begüm? diyerek, onların masasına koştu." Sen misin? "Elif'in kalbi yerinden çıkacaktı." Evet benim Elif." diyerek birbirlerine sarıldılar. Çok güzel bir an yaşıyorlardı. İkisinin de gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Bütün zorluklara rağmen seni görebilmek çok güzel Elif." dedi Begüm. O sırada yanlarına Buse geldi. Begüm ile Elif birbirlerine bakıyorlardı. Elif bir şey anlamamıştı. "Buse senin burada ne işin var?" dedi Begüm. Daha sonra Elif'e dönerek: "Bu sana bahsettiğim arkadaşım.", "Aaa." diye şaşkınlığını gizleyemedi Elif. "Ne kadar da tesadüf değil mi?" Hala nasıl bu kadar denk geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Evet gerçekten büyük bir tesadüf oldu." diye cevap verdi Buse. Arkadan bir ses: "Evet sanırım bu da büyük bir rastlantı." Hepsı birden arkasını döndü. Hiçbiri neler olduğunu anlayamamıştı. Bunu söyleyen kişi Selen'di. "Galiba bu bir rastlantı değil. Kızlar Buse ve ben, sizden özür dilemeye geldik." Buse ve Selen olan biten her şeyi kızlara anlattılar. Meğer mektuplaşmada onlar da birbirlerine çıkmışlar. "Kızlar siz detayları boş verin. Biz sizden özür dilemeye geldik. Biz size ne yaptıysak yapalım, siz bize her zaman çok iyi davrandınız. Biz de hatamızın farkına vardık." Elif ve Begüm de birbirlerine bakarak: "Tamam, sizlere duyduğumuz öfke çoktan uçup gitti." dediler ve gülümsediler.

Begüm Bükra YAVUZ 6-B

Bensiz Bir Son Nefes

Güneşli, cıvı cıvı bir bahar gününde ninemin bana anlattığı kelekelerin o büyü hikayesinden sonra bu güzel bahar havasında kelekelerin renklerine, desenlerine bakıp bu yılki talihimi öğrenmek için dışarı çıktım. Üzerimde baharın müjdeleyici rengi olan yeşil, narin bir elbise vardı. Etrafta beyaz ve pembe kelek aramaya

başladım. Yeşil çalılıkların yapraklarından birine konmuş olan siyah kelebeği görünce korkunç bir rüyadan uyanan biri gibi yerimden sıçradım. Çalılıkların arkasından kıkır kıkır gülme sesleri geldi. Çalılıkların arkasına yöneldim ki ne göreyim; benim yaramaz kardeşim bu hikayeden sonra iş başına geçip kurnazca siyah bir

kelebek maketi yapmış. Beni korkutacaktı ve gerçekten çok korkmuşum. Sonra tekrar beyaz kelek aramaya başladım. Sağıma baktığım anda annemin bakımını yaptığı mor menekşelerin, kırmızı gelinciklerin, pembe-beyaz güllerin arasında süzölürcesine gezinen minik, beyaz bir kelek gördüm. Tüm vücudumu saran bir

heyecan beni o yöne doğru itti. O heyecan ve mutlulukla kendimi aniden minik kelebeğin yanında bulmuştum. Gözlerimi oğuşturup tekrar baktım. Yine, yine ve yine minik kelebek hep beyazdı. İşte buydu, işte buydu talihim: Mutluluk. Ama benim talih kelebeğim her beyaz kelebek gibi değildi.

Benimkisi sanki birkaç gün sonra ölmeyecekmiş de ölümsüzmüş gibiydi. Kanatlarında saflığın ve sadeliğin timsali olan çeşit çeşit desenler vardı. Bu minik kelebeğe sorsam sanki konuşacakmış da bana içindekileri dönecekmiş gibiydi. Sırf o korkmasını diye işaret parmağımı yavaşça ona uzattım. Sanki benden bunu istemiş çesine parmağıma kondu. Ona olan

sevgimi anlatmak için ona şöyle sordum: "Senin adın ne beyaz kelebek?" "Bade." diye bir anda konuştu. "Bade mi, o da ne demek?" diye sordum. Aslında kelebeğin konuşmasına şaşır-mıştım ama birden bunu deyiverdim. "Aşk, kutsal sevgi." diye cevap verdi. "Yani sen benim konuşmama değil, ismimin değişikliğine mi şaşırıydın? Önceden beni gören senin gibi çocuklar benim konuştuğumu anlayınca benden korkar ve kaçarlardı. Ama sen kaçmadın, sen onlardan farklısın." dedi bana. Ben de "Niye senin gibi güzel bir kelebekten kaçıp da bu güzel arkadaşlıktan kendimi mahrum edeyim ki?" dedim. "Arkadaşlık mı, benimle mi?" diye bir cevap aldım.

"Neden olmasın?" diye olumlu bir cevapla yeni dostluğumuzun ilk adımı-nı atmış oldum.

O günden sonra hep onunlandım, ondan hiç ayrılmadım, onu kimseye anlatmadım. Ama öyle bir gün geldi ki... Bir sabah uyandığımda minik dostumun pencere kenarındaki yerine baktım, yoktu; o, yerinde yoktu, her sabah benim uyanmamı beklediği yerde yoktu. Pencereye her gece ışığı düşen sokak lambasının altında onun ölüsünü görmüştüm. Bundan acı bir şey olamazdı. O minik kelebeğin son nefesi bensiz olmuştu, ben-siz... O, beyazdı; o hep beyazdı...

Karlı Bir Gün Nelere Bağlı?

Bir gün yolda yürürken kar bastırdı her yeri. Çok üşümeye ve titremeye başladım. Sadece üşüyen ve titreyen ben değildim... Ufak bir çocukla an-nesi bir ağaç dibine oturmuş, gözle-rimin içine sıvacık, acıklı bir şekilde bakıyorlardı. Ruhumun derinliklerin-de bir acı hissettim aniden. Ve fark etmeden elim cüzdanıma gitti. Sonra durup biraz düşündüm. İçimden kötü bir ses: "Amaan ne olacak bu karları yağdırıp onları açta, açıkta bırakan Allah. Onlara yardım edecek olan kişi

de Allah. O yüzden benim bu parayı vermeme hiç gerek yok!" der demez ayaklarım yerden kesildi birden ve kendimi yerde buldum. O yağın kar-ların tam ortasında. Ayağa kalkamı-yordum bile. Sonra o ağaç dibinde oturan kadın bana şu sözleri söyledi: "Seni yere düşüren Allah. O zaman seni ayağa kaldıracak olan da Allah. O yüzden benim sana yardım etme-me gerek yok." dedi, mânalı bir ses to-nuyla. Ben o an şok olmuş bir şekilde, hiçbir şey söyleyemedim. Ve o an ken-

Mihriban VURALOĞLU 7-A

dime çok kızdım. Ve kendime şu sözle-ri söyledim: "Ey akılsız kul, sen kimsin de onu o hâle getiren Allah, ona der-man verecek olan kişi de Allah, benim bir şey yapmama gerek yok dersin! Allah seni böyle cezalandırır! Allah'ım sen şu günahkar kulunu affeyle! Be-nim içimde olanı bu güzel karlar ile gösterdin. Artık ne olursa olsun asla öyle düşünmeyeceğim ve her zaman elimden geldiğince insanlara yardım edeceğim, özellikle de kar yağın gün-lerde..."

Zaman ve Sözcük

İnsan kıymetini bilmeli bu hazine-nin... Çünkü bir saniye, bazen gülme-ye, bazen ağlatmaya, bazen hayat kurtarmaya, bazen ise hayat mah-vetmeye yeter. Bence bir saniye ve ağızdan çıkan bir sözcük 1.000.000 TL'ye değer. Örnek verirsek eğer biz bir göl, bir çocuk ve elinde iki madde, biri

yararlı, biri zararlı eğer çocuk göle ya-rarlı olanı atarsa göl kıpır kıpır dalga yayar etrafa dalga büyür ve yeni dal-galar getirir peşine... Ya zararlı madde atarsa... İşte o zaman göl dalga yeri-ne koku yayar etrafa o koku zamanla herkeste tepkime yapar. Büyür büyür büyür... Bir saniye ve bir sözcük insanı

Beyzanur MENGİN 6-A

böyle etkileyebilir. Bazen bir dalga-yı bazen bir kokuyu yaratabilir. Eğer bunu bilebilirsek etrafımıza hep dal-ga yaymaya çalışırız. Ve o dalgalar gün geçtikçe büyür ve yayılır İNŞAL-LAH!!! Ve bunları yaparken hatırlaya-lım ki o dalgalar sahiliden gidip yok olmayacak. Bir gün bize dönecektir.

Mutluluk

Neydi mutluluk? Kimdi? Tanıyor muyuz? Tanışıyor muyuz?

Gülmeyi unuttuk kaç gündür, göz yaşıyla dost olduk. Hoşça kal demek gerekirdi acılara ama biz "Hoş geldin" deyip kucaklıyoruz. Neyi unutmak istedik de unutamadık ki? İsteme-dik sadece istemiş gibi göründük. Bu maskeyi taktığımızdan beri yüzümüz hüzne büründü.

Sevmeyi mi unuttuk? Sevilmedik mi? Terk mi edildi? Yoksa ettik mi?

Biz nerede kaybettik mutluluğu? Kaf dağında mı? Dibinde mi cehen-nemin? Ne zaman buluruz peki? Ma-sallardaki pembe kar yağdığına mı? Ne zaman yağar peki?

İmkansız mı istedik? Şimdi...

Mutluluğu kısa vadelerle tek çekim-li değil taksit taksit.

Sıfır faiz artmıyor hiç.

Mutluluğu kaybettik biz. Ama o orada aslında, sol yanında solmaya yüz tutmuş bir kar çiçeği mevsimlik...

Melike Zülal YILMAZ 8-B

Sulanmayı bekliyor adeta. Sadece gül hayata! Sula onu, büyüt! Solmasın, solmamalı, solamaz. Mutluluk senin elinde büyüt çiçeğini ve süsle her türlü temizlikle saf ve güzel kalbini.

Çehrende açan o gülümsemeyi göreceksin. Yanağındaki çukurlarda, gamzelerinde gömülü bir çiçek:

MUTLULUK...

Onu kaybetme, sahip çık.

Mükemmel Çocuk

İclal GENÇ 8-A

Küçükken çok komik bir çocuktum. Her gün arkadaşımı evime davet edip ona mükemmelliyetimden bahsedirdim. Bazen oturup odamı nasıl bu kadar mükemmel düzenli tuttuğumu konuşurduk. Ondan sonraki gün odam dağınık olursa bunu annemi mükemmel bir şekilde idare etmeme bağlardık ve yine ondan sonraki gün iki gün önce odam o kadar topluyken dün bu kadar dağınık olmasını benim becerime bağlar, ikimiz de böyle mükemmelce huy değiştirebilmeme hayran kalırdık.

Ben hep mükemmeldim. Malesef arkadaşım bu kadar mükemmel olmayı başaramayıp bize gelmeyi bıraktı. Bir gün çarşıda annemle yürürken ona rastladım. Neden bize gelmediğini sordum. Bana bir tokat attı. Bu tokat neden bu kadar mükemmelse ben de onun için size gelmiyorum dedi. İlk zamanlar ne demek istediğini anlamadım ama sonra biraz düşününce ne komik bir mükemmelliyetçilik hissine kapıldığımı anladım. Hemen bu huyumdan vazgeçtim.

Aradan uzun yıllar geçti. Ben büyüyüp kocaman bir adam oldum. Hala kendime diyorum ki o mükemmel tokadı yemeseydim şu an bu kadar mükemmel olamazdım.

Elimdeki Güneş

Unutulmuş raflardan çıkardım
En soğuk kitabı.

Gaz lambası yanımda,
ben sırlı kitabımda, yalnızken
Dışarıda kar benim kitabımda ise güneş.

Bir kapı gıcırdadı o sırada
gelen mi var giden mi?
Tekrar bir uğultu dışarıdaki karlı havadan
Ve tekrar yalnızlığımıza dair hayaller, düşler
Bir kapı gıcırdadı o sırada,
gelen evlattı, candı.

Unutulmuş raflardan çıkardım
En güzel kitabı,
Güneşe adım adım
Soğuk tipiye inat...
sımsıcak güneşim elimde
Kitabımdaki hayaller, düşler
daha yakınmış meğer düşlediğimden.

Said Emre ŞİRİN 7-B

Gökyüzü

Sonsuz mavilikler... Bazen berrak, bazen beyaz, bazense gri bulutlarla kaplı mavilikler insana huzur veren derin ama anlamlı mavilikler... Gökyüzünün mavilikleri...

İnsanlar kendilerini gökyüzünde bulurlar. Sonsuz huzura gökyüzüne

bakarak erişirler. Gökyüzüne bakarak, o temiz havasını soluyarak hayatı tadarlar.

Berraklığına bakarak, hayatı; şekilden şekle giren bembeyaz bulutlarına bakarak, hayatın anlamını; beyazlığını griye bırakan nemli bulutlara ba-

Kar Yağdı

Bugün kar yağdı,
Beyaz örtüsünü örttü doğaya,
Kar bereket, kar nimet,
Toprak doydu suya.

Çocuklar, büyükler sokaklarda,
Kardan adamlar yapıldı,
Kartopu oynandı,
Buzda kaymak da çok güzel.

Eğlenceye dalıp da,
Unutma sokaktaki hayvanları,
Bir köşeye ekmek bırak, yem bırak,
Açlıktan ölmesinler sonra.

Aman kar!
Çok uzun kalma ülkemde,
Evi olmayan, odunu olmayan
İnsanlar var ülkemde.

Göktuğ ORAN 6-C

Masmavi Derinlik

Baktım göğe, masmavi derinliğe
Sonsuz hayallere açılan
sonsuz kapılara...
Üstüme düşmeyen bulutlara,
masmavi sonsuzluğa...
Yerleşen hayallerim körüklenir,
Gam duyarım
ya gerçekleri bulamazsam?

Baktım, baktım ve yine baktım
masmavi derinliğe
Sordum Şah'ıma "Nedir bu saflık?"
Dedi "Bir yaratan var, O'dur Malik"
Bu güzellik rüyalarda yok
Görmeyi bilene -baksana- mucize çok
Hayallerde olmayan o derin saflık...

Said Emre ŞİRİN 7-B

Medine İSRAPİLOVA 8-A

karaksa; hayatı anlamsızlaştıran o gereksiz karanlığı görürler.

Baktıkları sadece gökyüzüdür oysa... Ama gördükleri gökyüzüne işlenmiş hayatlarıdır. Bazen pırıl pırıl parlayan bazense ağlayan hayatlarıdır gökyüzü...

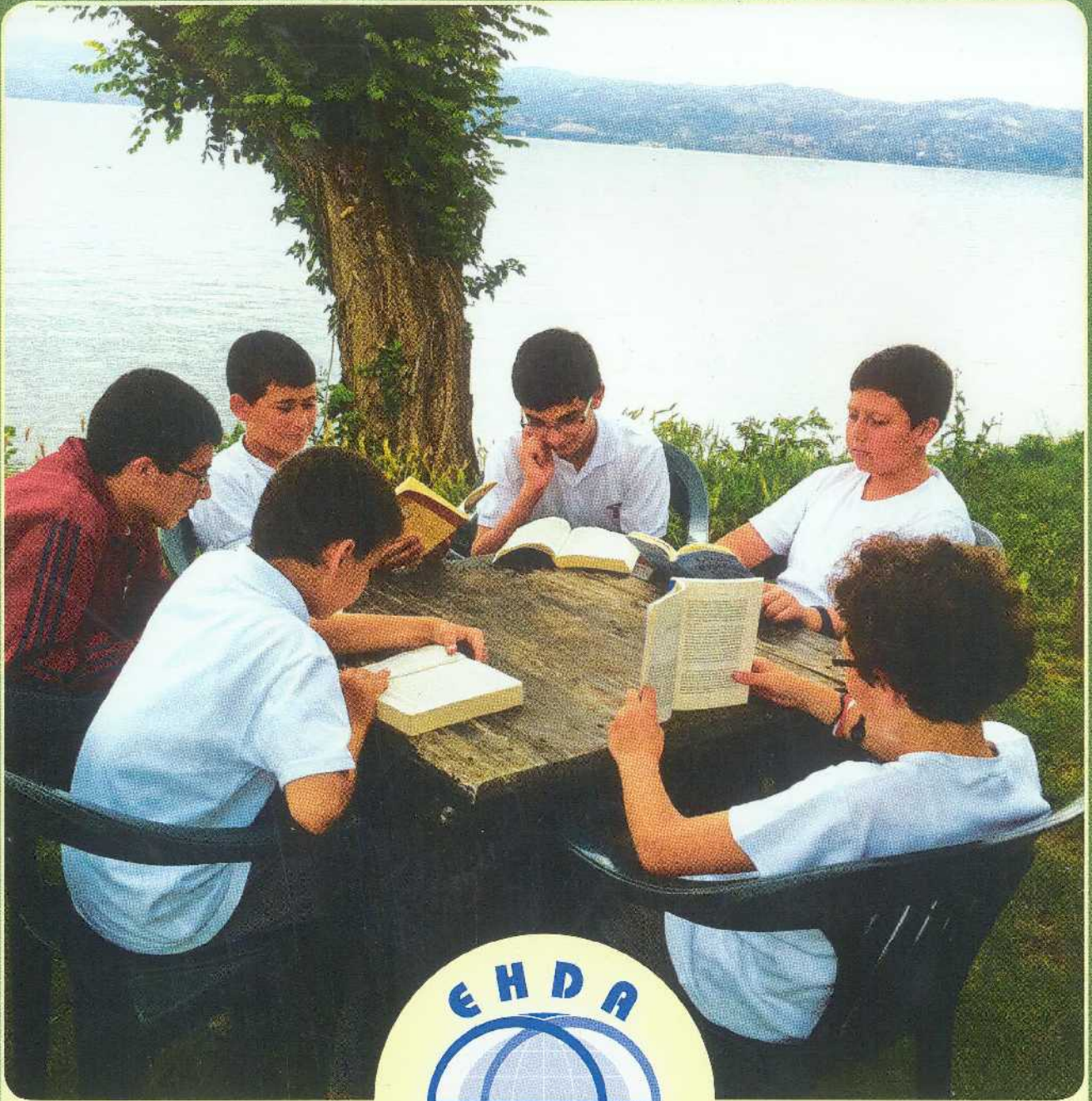
Özel Neva İlköğretim Okulu 2012 SBS SONUÇLARI

%25
Fen
Lisesi

%75
Anadolu
Lisesi

"Başarının Doğru Adresi"

www.ozelneva.k12.tr